Nr. 15

SJORS van de Rebellenclub

14 april 1962
VERSCHIJNT WEKELIJKS

De koning van de lach

Op 10 januari 1880 werd in Reconviller in Zwitserland een zekere Karl-Adrian Wettach geboren. Zijn vader was, zoals de meeste mensen in die streek, horlogemaker, maar hij werd later caféhouder, toen er in de horloge-industrie niet veel meer te verdienen viel. Achtereenvolgens woonde de familie Wettach in verschillende plaatsen in Zwitserland en de vader van Karl-Adrian had de gewoonte om de mensen die zijn café bezochten te vermaken met zijn zang en zijn acrobatische toeren. Geen wonder dat zijn zoon hem hierin navolgde en al jong de grapjas van de Zwitserse dorpsbevolking was. In betrekkelijk korte tijd leerde hij tien muziekinstrumenten bespelen en was hij bedreven in koorddansen en jongleren. Niemand verwonderde er zich dan ook over dat hij een paar jaar later de wens te kennen gaf in een circus op te treden. Van de kant van zijn ouders en zijn familie kwamen nogal wat protesten en het gevolg was dat de jonge Wettach het eerst in andere beroepen moest proberen. Hij werd onder andere pianoleraar en vertrok in die functie naar Hongarije, waar hij de zoon van een graaf onderwijs gaf. Van pianoleraar werd hij later pianostemmer tot hij in contact kwam met een groep reizende zigeuners. Nu stond zijn besluit vast: hij wilde circusartiest worden en er was niemand die hem van dit plan kon afbrengen. Hij begon als jongleur, koorddanser, slangemens en trapezewerker, maar na korte tijd ging zijn belangstelling naar iets anders uit: hij wilde clown worden. Hij keek het vak af van andere clowns en was in korte tijd beter dan zij. Na een tijd alleen gewerkt te hebben begon hij samen met een andere clown op te treden. Het was in 1903 en het circus, waarbij Wettach in dienst was, stond in de Franse stad Nîmes. Zijn tegenspeler noemde zich Brick en Adrian Wettach zocht naar een passende artiestennaam, die het naast Brick goed zou doen. Zo vond hij de naam Grock, waaronder hij wereldberoemd zou worden. Grock bleef een tijdlang met Brick samenwerken, later had hij andere medewerkers, zoals de beroemde Italiaanse clown Antonet, maar tenslote wilde hij toch liever op eigen benen staan. Hij trad op in alle grote steden van Europa en zelfs in Noord- en Zuid-Amerika. De naam Grock werd een begrip over de hele wereld. Miljoenen mensen in alle landen juichten hem toe als hij, gekleed in een voddige jas, een enorme slobberbroek en schoenen die op roeiboten leken, de circuspiste betrad. Zijn optreden, dat in het begin maar enkele minuten duurde, groeide uit tot een programma van een uur en langer. De mensen kwamen speciaal voor hem naar het circus en lachten zich krampen als de beroemde clown met zijn kale hoofd, zijn ellenlange kin en zijn krijtwitte gezicht zijn grappen uithaalde. Grock sprak bijna nooit tijdens zijn nummer; hij bracht de mensen het liefst aan het lachen met zijn gebaren en hande-

H BALM

lingen. Het feit dat hij zoveel muziekinstrumenten bespeelde, maakte hem tot een bij uitstek muzikale clown, bij wie in al zijn grappen en grollen de muziek een grote plaats innam. Beroemd is het volgende grapje, dat hij nooit oversloeg en waar de hele circustent om brulde. In de piste werd een piano neergezet en daarvóór een stoel, maar men zorgde ervoor dat de stoel een eindje van de piano af stond, zodat de pianist niet bij de toetsen kon. Nu kwam Grock op, hij ging op de stoel zitten, zag dat hij niet bij de piano kon, stond op, krabde zich peinzend achter het oor en begon dan te lachen. Hij had het gevonden: met inspanning van al zijn krachten begon hij de zware piano door het zaagsel van de piste naar de stoel te duwen. . . Ook zakte hij in elke voorstelling prompt door zijn stoel en de manier waarop hij dit deed, verwekte telkens weer stormen van gelach en applaus. Moest Grock iets zeggen bij zijn optreden, dan kon hij dat in twaalf talen, wat hem al gauw de naam van talenwonder bezorgde. Dat hij intussen ook nog doctor in de wijsbegeerte was, wist bijna niemand. . .

Meer dan vijftig jaar heeft Grock de wereld vermaakt. Iemand heeft eens uitgerekend dat hij in die tijd ongeveer dertig miljoen mensen aan het lachen heeft gebracht. Hij trad het liefst op in een circus, maar ook op ontelbare toneelpodiums heeft hij zijn grappen verkocht. Hij gaf speciale voorstellingen aan het Spaanse en Engelse hof en mocht zich onder andere Koninklijk Brits Hofartiest noemen.

Het beste bewijs voor zijn grote beroemdheid wordt geleverd door het volgende waar gebeurde verhaal. Grock trad op een keer in Londen op, maar hij voelde zich niet erg lekker. Daarom ging hij naar een dokter, door wie hij zich liet onderzoeken. De dokter kon echter niets bijzonders vinden en gaf hem de raad een tijdje met vakantie te gaan om weer op verhaal te komen. Hij meende namelijk dat Adrian Wettach — Grock had zijn eigenlijke naam opgegeven — overspannen was. ,,Of nee," zei de dokter, ,,ik weet nog iets veel beters. Koopt u eens een kaartje voor de voorstelling van Grock. Die treedt hier in de stad op. Als u hem gezien hebt, zult u zich vast en zeker weer helemaal fit voelen!" Grock begon te lachen en zei: ,,Het spijt me, dokter, maar ik zal uw raad niet kunnen opvolgen. Ik ben Grock!"

Op latere leeftijd kon Grock de droom verwerkelijken die hij vanaf zijn kinderjaren had gekoesterd: een eigen circus beginnen. Hij richtte het circus Grock op, waarin hij zelf avond aan avond optrad. Nu was hij van niemand meer afhankelijk.

Verscheidene keren meldden de kranten in Europa dat Grock zou stoppen met optreden en dat hij zich uit de artiestenwereld zou terugtrekken, maar telkens bleek de beroemde Zwitser het eenvoudig niet te kunnen; hij kon bijna niet leven buiten het circus. Tenslotte kwam toch het einde. In 1954 (Grock was toen vierenzeventig jaar oud) gaf hij zijn laatste voorstelling in Hamburg. Na afloop van zijn optreden werd hij zo vaak teruggeroepen en werd er zo hard geklapt, dat Grock tranen in zijn ogen kreeg. Men fluisterde hier en daar dat hij heus wel weer terug zou komen en weer door zou gaan met optreden, maar ditmaal bleek zijn besluit vast te staan. Hij trok naar de Italiaanse Rivièra, waar hij in het dorpje Oneglia een kasteeltje bezat. Vijf jaar heeft hij daar nog gewoond. Hij trad zo nu en dan weleens op voor de Italiaanse televisie, maar in het circus zag men hem niet meer. Zijn vrije tijd besteedde hij aan zijn grote hobby: knutselen aan horloges.

Grock zal altijd bekend blijven als een van de beroemdste clowns ter wereld. Zijn ware naam, dr. Adrian Wettach, kent bijna niemand, maar als de naam Grock genoemd wordt, weet iedereen direct wie er wordt bedoeld: de onvergetelijke Zwitser, die met recht de koning van de lach was.

De vliegende auto

HIJ VLIEGT...

HIJ RIJDT...

HIJ VAART...

DE VADER VAN DR. BEAKER, DIE OP EXPEDITIE WAS IN HET OERWOUD VAN DE AMAZONE, WERD VERMIST EN MIKE MERCURY EN ZIJN VRIENDEN BESLOTEN HEM OP TE SPOREN. IN HET HOTEL, WAAR ZIJ AAN HET BEGIN VAN DE TOCHT DE NACHT DOORBRACHTEN, WERD MIKE OP GEHEIMZINNIGE WIJZE GEWAARSCHUWD NIET NAAR DE VERMISTE PROFESSOR TE ZOEKEN.

DAT BRIEFJE WERD VANAF DAT BALKON HIERHEEN GEGOOID. IK WIL WETEN WIE DAT GEDAAN HEEFT!

WEES VOORZICHTIG, MIKE! JE KUNT NOOIT WETEN...

MIKE GING NAAR HET BEWUSTE BALKON, MAAR ZAG NIEMAND...

DE VOGEL IS GEVLOGEN! LAAT DR. BEAKER EN PROFESSOR POPKISS NAAR MIJN KAMER GAAN!

MIKE GING OOK NAAR ZIJN KAMER...

IK HEB DE INDRUK DAT UW VADER ONTVOERD IS, DR. BEAKER! WE GAAN MORGEN METEEN OP ZOEK!

JA, NA DAT BRIEFJE GELOOF IK DAT OOK.

DE VOLGENDE MORGEN VERTROK DE AUTO AL VROEG...

WE MOETEN HEN IN DE GATEN HOUDEN, GARDNER! ZE MOGEN ONS GEHEIM NIET ACHTERHALEN!

KOMT VOOR ELKAAR!

INTUSSEN VLOOG DE AUTO BOVEN DE RIVIER.

PLOTSELING...

WAT WAS DAT?

IK GELOOF DAT ER OP ONS GESCHOTEN WORDT...

JA, VANAF DIE BOOT DAAR!

DAT WAS MIS! SNEL OPNIEUW VUREN! DIE AUTO MÓET NAAR BENEDEN, DOLT!

WEER ONTPLOFTE EEN PROJECTIEL DICHT IN DE BUURT VAN DE AUTO.

DAT WAS OP HET NIPPERTJE. IK GA DEKKING ZOEKEN OP DE OEVER!

IK ZAL DE MOTOREN STOPZETTEN, DAN KUNNEN WE DIE BOOT VAN DICHTBIJ BEKIJKEN.

DAT IS EEN IDEE. ALLEEN HOOP IK DAT DE MOTOREN STRAKS OOK WEER ZULLEN STARTEN!

GERUISLOOS GLEED DE AUTO WEER TERUG NAAR DE RIVIER.

OPEENS WERD HIJ DOOR DE BEMANNING VAN DE BOOT ONTDEKT.

VLUG, MANNEN! NEEM HEM ONDER SCHOT!

De gehoornde hagedis

DAARNA STAPTE HIJ EROP EN KWAM NAAR HEN TOE.
BEDOEL JE DAT WE OVER DIE STAM MOETEN?
IK ZAL JULLIE HELPEN, MAAR JE MOET EERST JE SCHOENEN UITTREKKEN. DAN HEB JE MEER HOUVAST.
ALPHA BRACHT EERST HUN SCHOENEN EN DE RUGZAK OVER, DAARNA HIELP HIJ DE PROFESSOR EN CLAIRE NAAR DE ANDERE KANT EN TENSLOTTE JOY.
NIET NAAR BENEDEN KIJKEN! DAT IS GEVAARLIJK!

WEL BEDANKT, ALPHA! ZONDER JOU HADDEN WE NIET VERDER GEKUND!

IN DE SMORENDE HITTE VAN DE MIDDAG TROKKEN ZE VERDER.
O, WAT HEB IK EEN DORST!
IK OOK!
ZODRA WE ERGENS WATER ZIEN ZULLEN WE RUSTEN.

ALPHA, DIE DIT GEHOORD HAD, RAAPTE EEN POMPOEN OP.
HIER HEB IK AL IETS TE DRINKEN!
MAAR... IK ZIE GEEN WATER!

MET ZIJN MES SNEED ALPHA IN DE STAM VAN EEN BOOM EN HIELD DE POMPOEN ERONDER.
WATER IS ER NIET, MAAR DEZE BOOM GEEFT MELK!
MELK?
UIT EEN BOOM?

ALPHA GAF DE POMPOEN AAN DE MEISJES EN DE PROFESSOR LEGDE UIT:
DIT IS EEN BOOM DIE EEN SOORT MELK GEEFT. ZE ZEGGEN DAT JE DE VRUCHTEN ERVAN KUNT ETEN.
DAT IS ZO. U KUNT ZE PROEVEN, WANT CHEROKEE HEEFT ER EEN PAAR GEPLUKT.

HM, DAT WAS HEERLIJK!
STIL... WAT IS DAT?

UIT DE VERTE KWAM EEN GELUID VAN TROMMEN.
DAT IS DE STAM VAN DE MATTEN, DE WILDSTE STAM VAN HET OERWOUD. WE MOETEN UIT HUN BUURT BLIJVEN!

IN HET MATTENKAMP HIELD HET GEDREUN VAN DE TROMMEN PLOTSELING OP. HET OPPERHOOFD BEGROETTE TWEE GASTEN.
U BENT DUS TERUGGEKOMEN, ZOALS U ZEI.
WE KOMEN DATGENE HALEN WAT U VOOR ONS ZOU LATEN MAKEN.

HET OPPERHOOFD BRACHT HEN NAAR EEN HUT EN WEES OP EEN RIJK BEWERKTE KOKER.
HIER IS HIJ. IS HIJ ZO GOED?

JA, HIJ IS PRIMA.
WE WILLEN DE KOKER TEN GESCHENKE GEVEN AAN DE TEMPEL VAN DE DAGERAAD. WE WETEN DE WEG DAARHEEN, MAAR WE HEBBEN DRAGERS NODIG.
DIE KUNT U KRIJGEN, BLANKE MANNEN.

De GEHEIME OPDRACHT

met tekeningen van Herman Giesen

KORTE INHOUD: *Sandy Steele en zijn vriend Jerry James gaan in de kerstvakantie met Sandy's vader, de geoloog dr. John Steele, op expeditie naar Alaska. Ook Lou Mayer, de assistent van dr. Steele, gaat mee. Onderweg halen ze professor Crowell, een vriend van dr. Steele, op. Sandy en Jerry zullen helpen met het vervoer van de honden van de professor, die meedoen aan een sledewedstrijd. Deze honden worden verzorgd door een Indiaan, Tagish Charley. Dan gaat het gezelschap in twee auto's op weg. Het eerste rustpunt is een wegwerkerskamp. 's Avonds wordt daar in een van de slaaphutten ingebroken. De dader ontkomt. Later worden de auto's beschoten door een vliegtuig. In Whitehorse starten de Indiaan en de jongens voor de sledewedstrijd naar Skagway. Tijdens de tocht raken de jongens Charley kwijt. Ze bouwen een hut om de nacht in door te brengen. De volgende morgen blijkt de toegang te zijn dichtgevroren. De jongens schieten zich een weg naar buiten. Charley duikt weer op en samen komen ze als winnaars van de wedstrijd in Skagway aan.*

Hoe was het in Fairbanks?" vroeg Sandy aan zijn vader.

„O, erg leuk," antwoordde dr. Steele. „Ik heb een groot aantal gegevens kunnen verzamelen voor het boek dat ik aan het schrijven ben over de ijstijd."

„En wat gaan we nu doen, dr. Steele?" vroeg Jerry. „Gaan we terug naar huis?"

„Nee, nog niet, Jerry," zei dr. Steele. „De professor en ik wilden nog graag even naar Valdez om een paar oude mijnen te bekijken."

„Waar ligt Valdez?" vroeg Jerry.

„Valdez is de meest noordelijke haven van Alaska die nog ijsvrij is. Vroeger werd er veel kopererts verscheept, totdat in 1938 de meeste mijnen werden gesloten. We hadden ook nog een leuk tochtje voor jullie bedacht, maar" — hij aarzelde en keek zijdelings naar Jerry — „aangezien Jerry beweert dat hij toch maar liever weer gauw in de stad zit, zullen we het maar overslaan."

„Wat voor tochtje bedoelt u, vader?" vroeg Sandy.

Dr. Steele stak zijn pijp aan en blies een dikke rookwolk uit. „Kijk, wij hebben het vliegtuig een tijdje niet nodig en nu dachten we dat jullie misschien wel een bezoek wilden brengen aan het Kodiak-eiland. Een van de professoren van de universiteit van Fairbanks gaat daar een week op berejacht en als jullie zin hebben, mogen jullie hem gezelschap houden." Hij knipoogde naar Sandy. „Maar ik ben bang dat je vriend er wel niets voor zal voelen."

„Nou, dat geeft niets," zei Sandy. „Jerry kan toch hier in het hotel blijven tot we terugkomen?"

„Ben je nou helemaal. . ." riep Jerry uit. „Ik wil best zo'n berevelletje meenemen voor mijn moeder."

Tagish Charley keek van zijn bord op. „Kodiakberen zijn niet voor de poes, hoor. Kijk maar uit dat zo'n beest jouw velletje niet meeneemt voor zijn moeder."

Iedereen begon te lachen, maar Charley bleef doodernstig.

De volgende morgen maakten ze het vliegtuig gereed en vlogen naar Valdez. Terwijl de jongens naar de met ijs bedekte bergen onder zich keken, kwamen ze nog meer onder de indruk van de woeste schoonheid van het land.

„Het is zo wild en ruig," zei Sandy, „dat de mensen het wel nooit de baas zullen worden."

„O ja," antwoordde dr. Steele, „dat zullen ze wel. Er is alleen sinds de laatste wereldoorlog weinig aandacht aan besteed."

„Het is een land van ongekende rijkdom," zei Lou Mayer. „Goud, koper, zilver, steenkool, lood, tin, kwikzilver. . . en wie weet wat nog meer." Hij keek veelbetekenend naar dr. Steele.

„De ontwikkeling gaat erg hard," zei deze vlug. „Ja, mijn jongen, over vijftig jaar is Alaska even ver als Californië nu."

„Maar het zal er nooit warm worden," voegde Lou Mayer eraan toe.

Professor Crowell glimlachte. „Och," zei hij, „ik mag onze winters wel. Ze brengen de mensen dichter bij elkaar, ze

scheppen gezelligheid. Als het buiten vijftig graden onder nul is en de sneeuw tot aan de vensterbank ligt, dan is het nergens zo gezellig als binnen in huis."

Jerry knikte. ,,Ja, u hebt gelijk. Ik geloof dat ik het nooit ergens gezelliger gevonden heb dan toen met Kerstmis in dat kleine weerstation."

Dr. Steele haalde zijn agenda voor de dag en zei: ,,Dat doet me eraan denken dat het vandaag oudejaarsdag is."

,,Gek, hè, dat je die feestdagen hier eenvoudig vergeet?" zei Sandy.

,,Met nieuwjaarsdag zitten we op het Kodiakeiland," zei Jerry. ,,Ik heb het op de kaart opgezocht. Het is een leuk klein eilandje."

,,Nou, het is niet zo erg klein, hoor," zei dr. Steele. ,,Ongeveer honderd kilometer lang."

,,Wonen er veel mensen?" vroeg Sandy.

,,Nee, het is niet dichtbevolkt," zei dr. Steele. ,,Vroeger was het het centrum van de pelshandel in Alaska. In 1784 vestigden de Russen zich in het stadje Kodiak en later zijn ze naar het vasteland getrokken. Op het ogenblik wordt er eigenlijk alleen nog op zalm gevist. Aan de zuidkant van het eiland is wel vruchtbare grond, maar het is erg moeilijk om er bijvoorbeeld vee te houden. Het wemelt er namelijk van de beren."

Jerry deed alsof hij een geweer aan zijn schouder zette. ,,Nou, maar dat wordt wel anders als wij er straks komen, niet, Sandy?"

Tagish Charley, die zwijgend uit het raam had zitten kijken, richtte zijn donkere ogen op Jerry. ,,Als je tenminste even goed kunt schieten als praten."

,,Ik denk dat je maar met hen mee moet gaan, Charley, dan kun je een oogje in het zeil houden," zei de professor.

,,Ja, dat zou leuk zijn. Doe je het, Charley?"

De Indiaan scheen een ogenblik na te denken en keek de jongens toen ernstig aan. ,,Ik zou graag naar het Kodiakeiland gaan," zei hij, ,,maar ik doe het toch maar niet. Ik moet nu bij de professor blijven."

HOOFDSTUK XI

Op de berejacht

Om kwart over twaalf landde het toestel op het vliegveld van Cordova en de drie geologen stapten uit, vergezeld van Tagish Charley. ,,Voor donker zijn jullie in Kodiak," zei dr. Steele tegen de jongens. ,,De piloot zal jullie komst over de radio aankondigen, zodat professor Stern op het vliegveld aanwezig kan zijn om jullie te ontvangen. En denk erom: we rekenen erop dat jullie een berevel meebrengen, hoor."

,,Afgesproken," zei Sandy. ,,En op 3 januari zien we u hier weer terug."

,,Dag, doctor," zei Jerry. ,,Vast een gelukkig nieuwjaar."

,,Dank je, jullie hetzelfde," antwoordde dr. Steele. ,,En niet te veel muk-tuk eten, hoor."

Toen de machine getankt had, vertrokken ze weer. Jerry begon al gauw te knikkebollen en Sandy liep naar voren en ging in de stoel naast de piloot zitten. Ze praatten wat over Alaska en over het Kodiakeiland. Na enige tijd werd Jerry wakker en kwam bij hen in de cockpit. ,,Hebben jullie nog geen honger?" vroeg hij. ,,Ik ga de boterhammen voor de dag halen."

Sandy begon te lachen. ,,Jij denkt ook altijd aan eten, hè?"

,,Ja," zei Jerry, ,,vooral als ik in een vliegtuig zit. Dan moet je goed eten om niet luchtziek te worden."

,,Goed," zei Sandy, ,,dan gaan we eten. Hebt u ook trek, meneer Parker?"

,,Ik wacht nog even," zei de piloot. ,,Beginnen jullie maar vast."

De jongens liepen terug naar hun plaats en maakten het lunchpakket open, dat ze 's morgens in het hotel meegekregen hadden.

,,Ik zat er net aan te denken," zei Jerry al kauwend, ,,dat we niets meer merken van die lui die ons een paar dagen geleden onder vuur genomen hebben. Zouden ze het opgegeven hebben?"

Sandy fronste de wenkbrauwen. ,,Ik weet het niet, Jerry. Voor zover we ze kennen, lijken het geen mensen die iets gauw opgeven. Ze zitten nu al maanden achter de professor aan. Misschien hadden we toch beter bij de anderen in Cordova kunnen blijven."

,,Wat kan hen nu midden in zo'n grote stad gebeuren?"

Sandy at zonder veel smaak van zijn boterham. ,,Niet veel, denk ik. Maar

Hij keek veelbetekenend naar dr. Steele.

vader en de professor waren van plan om een paar oude mijnen in de omgeving van Valdez te bekijken."

Hun gesprek werd onderbroken toen Parker riep: „Nu wil ik wel een boterham en een kop koffie. Maar graag zonder suiker."

„Ik zal het hem even brengen," zei Jerry.

Het was nog licht toen Kodiak in zicht kwam, maar de rest van het eiland en de zee rondom gingen schuil in een dichte mist. Terwijl ze boven het stadje vlogen, begonnen onder hen overal de lichtjes te twinkelen. Tussen de huizen zagen ze een paar groen gekleurde koepels.

„Wat is dat voor een gebouw?" vroeg Sandy aan de piloot. „Het heeft iets Turks."

„De Russische kerk," zei Parker. „Kodiak is door de Russen gesticht."

„Hoe kwamen die helemaal hier?" wilde Jerry weten.

„Doe nou niet zo suf," zei Sandy. „Je weet toch wel dat Alaska door een smalle zee van Rusland gescheiden is. Dat is de Beringstraat en die is maar dertig kilometer breed."

Parker knikte. „'s Winters kun je gemakkelijk met een slee oversteken."

De piloot zette het toestel voorzichtig aan de grond. Toen de jongens eruit klommen, zagen ze in de verte een man op hen afkomen. Hij was helemaal in bont gekleed en zag er uit als een Eskimo. Maar toen hij dichterbij kwam, kon Sandy een smal snorretje en een dikke bril onderscheiden.

„Welkom op Kodiak," zei de man hartelijk. „Jij bent de zoon van dr. Steele, niet?" Hij stak zijn hand uit.

„Ja, meneer," zei Sandy. „Ik ben Sandy!"

„Kenneth Stern."

Sandy stelde de anderen aan de professor voor. Het bleek dat Parker en de jonge professor elkaar goed kenden. „Mijn vrouw heeft nog college bij de professor gelopen," zei de piloot.

„Mijn jeep staat ginds aan de rand van het vliegveld," wees professor Stern. „Kom, dan gaan we naar huis. Mijn vrouw heeft een lekker stuk berevlees in de pan. Ik denk dat jullie wel honger hebben."

„Gaan jullie maar vast," zei Parker. „Ik moet nog even kijken of ze mijn toestel goed verzorgen voor de nacht. Ik krijg straks wel een lift."

„In orde, Russ," zei de professor. „We zullen het eten voor je warm houden."

„Wat moet Parker nu nog doen?" vroeg Jerry, terwijl ze met zijn drieën door de sneeuw naar de jeep liepen. De auto ging bijna helemaal schuil in grote rookwolken die uit de uitlaat kwamen.

„Hij moet nagaan of het carter wel goed leeg en droog is," zei professor Stern. „Bij deze lage temperatuur moet je een motor heel zorgvuldig behandelen. Daarom heb ik die van de jeep ook laten draaien. Als je hem afzet, loop je het risico dat hij binnen een paar minuten bevroren is."

Het huis van de professor stond ongeveer een kilometer buiten het stadje. Het was een houten gebouw van twee verdiepingen, met aan drie kanten een brede veranda. De jeep reed over de oprijlaan naar een grote schuur achter het huis.

„Dit huis is het eigendom van vijf professoren," legde Stern uit. „We hebben het een jaar of tien geleden gekocht als vakantieverblijf voor de zomer, maar in feite gebruiken we het alleen 's winters als jachthuis."

„Zei u straks niet dat er berevlees was bij het avondeten, professor?" vroeg Jerry beleefd.

„Ja zeker. Je blieft het toch wel, hoop ik?"

„O ja, natuurlijk," zei Jerry. „Sinds we in Alaska zijn, heb ik een hele massa vreemde dingen gegeten, maar berevlees klinkt heel lekker."

„Nou, dat is het ook, hoor," antwoordde de professor. „Wacht maar eens tot je ervan geproefd hebt."

„Hebt u die beer zelf geschoten?" vroeg Sandy.

„Nee, we zijn nog niet op jacht geweest. Dit is een stuk vlees dat al vanaf vorig jaar in de ijskast zat."

Jerry begon te lachen. „Nu houdt u ons voor de gek. Wat moet je hier in vredesnaam met een ijskast beginnen?"

„Vergis je niet, jongeman. Je denkt natuurlijk aan dat oude grapje van de man die ijskasten ging verkopen aan de Eskimo's, hè? Maar in werkelijkheid is dat helemaal geen grapje. Tijdens de oorlog heeft men in het leger ontdekt dat het in deze streken veel handiger is om vlees in een ijskast te bewaren dan zo maar in de sneeuw zoals vroeger. Weet je, de temperatuur daalt 's nachts weleens tot zestig of zeventig graden onder nul. Dat is veertig tot vijftig graden lager dan in de koudste ijskast. En als het vlees eenmaal zover bevroren is, kost het uren om het weer te ontdooien. Komt het uit een ijskast, dan gaat het veel vlugger."

De jongens gingen met professor Stern naar de achterdeur van het huis. Toen ze de keuken binnenkwamen, was mevrouw Stern daar vlees aan het braden. „Over een klein uurtje is het eten klaar," zei ze. „Ik hoop dat jullie het nog even uit kunnen houden, jongens."

„Dat komt goed uit," zei de professor. „Russ Parker is over een uur hier." Hij wendde zich tot de jongens. „Kom binnen, dan kunnen jullie kennis maken met Chris Hanson en zijn vrouw. Zij logeren een paar dagen bij ons."

„Chris Hanson?" zei Sandy peinzend. „Is er niet een bekende rugbyspeler die ook zo heet?"

De professor antwoordde lachend: „Ja, dat is dezelfde. Hij speelt in het elftal van onze universiteit."

„Tjonge, wat leuk," riep Jerry uit. „Chris is heel goed, dat weet ik." En met een ernstig gezicht voegde hij eraan toe: „Chris en ik hebben veel gemeen, want ik wil ook een beroemd rugbyspeler worden."

Sandy begon te lachen en gaf Jerry een speelse stomp in zijn maagstreek. „Als jij niet uitkijkt, word je zo dik, dat je geen bal meer van de grond kunt krijgen."

Chris Hanson was een forsgebouwd man en Sandy voelde zich bij hem een kleine jongen. Hij deed denken aan de oude Noormannen, die Sandy kende uit zijn geschiedenisboek: grote, sterke kerels met vlasblond haar en blauwe ogen. Zijn vrouw was daarentegen klein en tenger en ze zat vlak bij het vuur, ondanks het feit dat ze wel drie truien over elkaar aan had. Ze waren net klaar met een spelletje kaart toen de jongens binnenkwamen.

„Ik kom uit Georgië," zei mevrouw Hanson met een sterk zuidelijk accent. „Ik denk niet dat ik ooit aan het klimaat van deze streken wen."

„Wij kennen iemand die er net zo over denkt," zei Sandy. „Lou Mayer, de assistent van mijn vader."

„O, die," lachte Chris Hanson. „We hebben hem ontmoet toen je vader in Fairbanks was. Ik ben een keer met hem gaan skiën, maar ik geloof dat hij me niet erg mag."

Terwijl ze wachtten tot het avondeten klaar was, vertelde Chris de jongens van alles over wedstrijden die hij gespeeld had. Ofschoon ze honger hadden, vonden ze het jammer toen mevrouw Stern binnenkwam en zei: „Allemaal aan tafel."

Op het ogenblik dat ze aan tafel gingen, kwam Russ Parker binnen, zodat ze nu met zijn zevenen waren. De jongens lieten zich het gebraden berevlees goed smaken. Na enige tijd maakte Jerry zijn bord schoon en zei met een zucht van voldoening: „Het was heerlijk, mevrouw Stern. Als ik morgen een beer schiet, zal ik zorgen dat u uw ijskast weer kunt vullen."

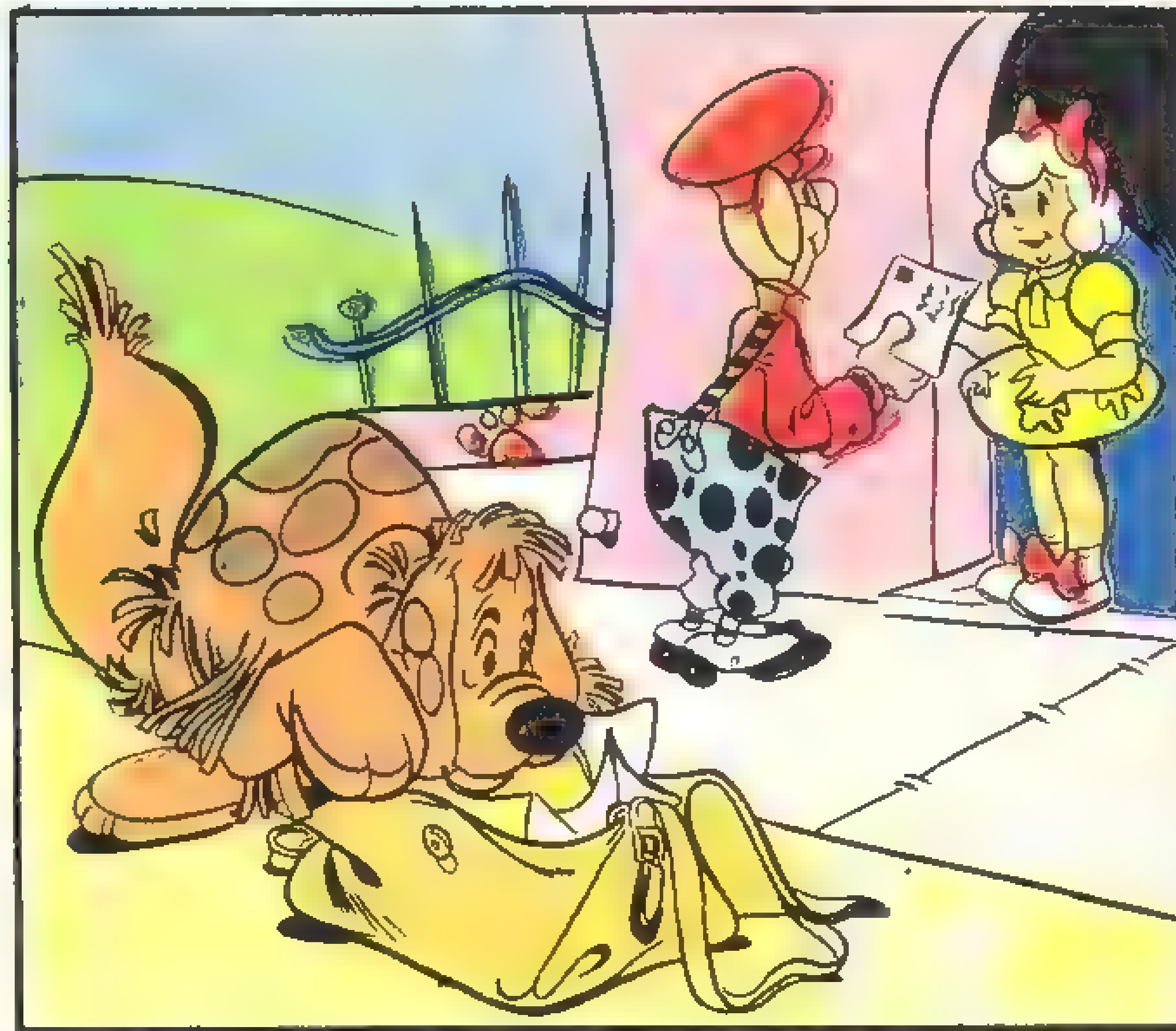
Wordt vervolgd

„Wat moet Parker nu nog doen?" vroeg Jerry, terwijl ze met zijn drieën naar de jeep liepen.

SPELEND

Op een dag ging Kwink de clown 's morgens vroeg naar het postkantoor en vroeg de postambtenaar of hij voor één dag brievenbesteller mocht zijn. „Dat is goed, Kwink," zei de postambtenaar; hij gaf de clown een tas vol met brieven en zette hem een mooie pet op. Toen ging Kwink op pad.

Kwink was erg in zijn schik. Hij vond brieven bestellen een leuk werk. Na een tijdje kwam hij bij het huisje van Dollie Dimpel en gaf haar een brief. Zijn tas had hij even op het pad laten staan en terwijl hij met Dollie praatte kwam Tinus, de hond van de koning, langs en keek in de tas.

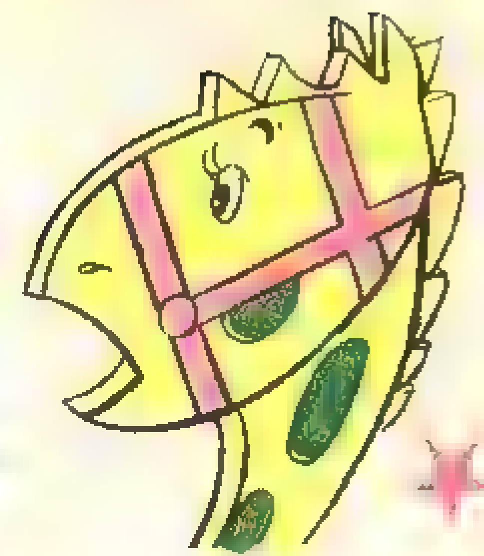

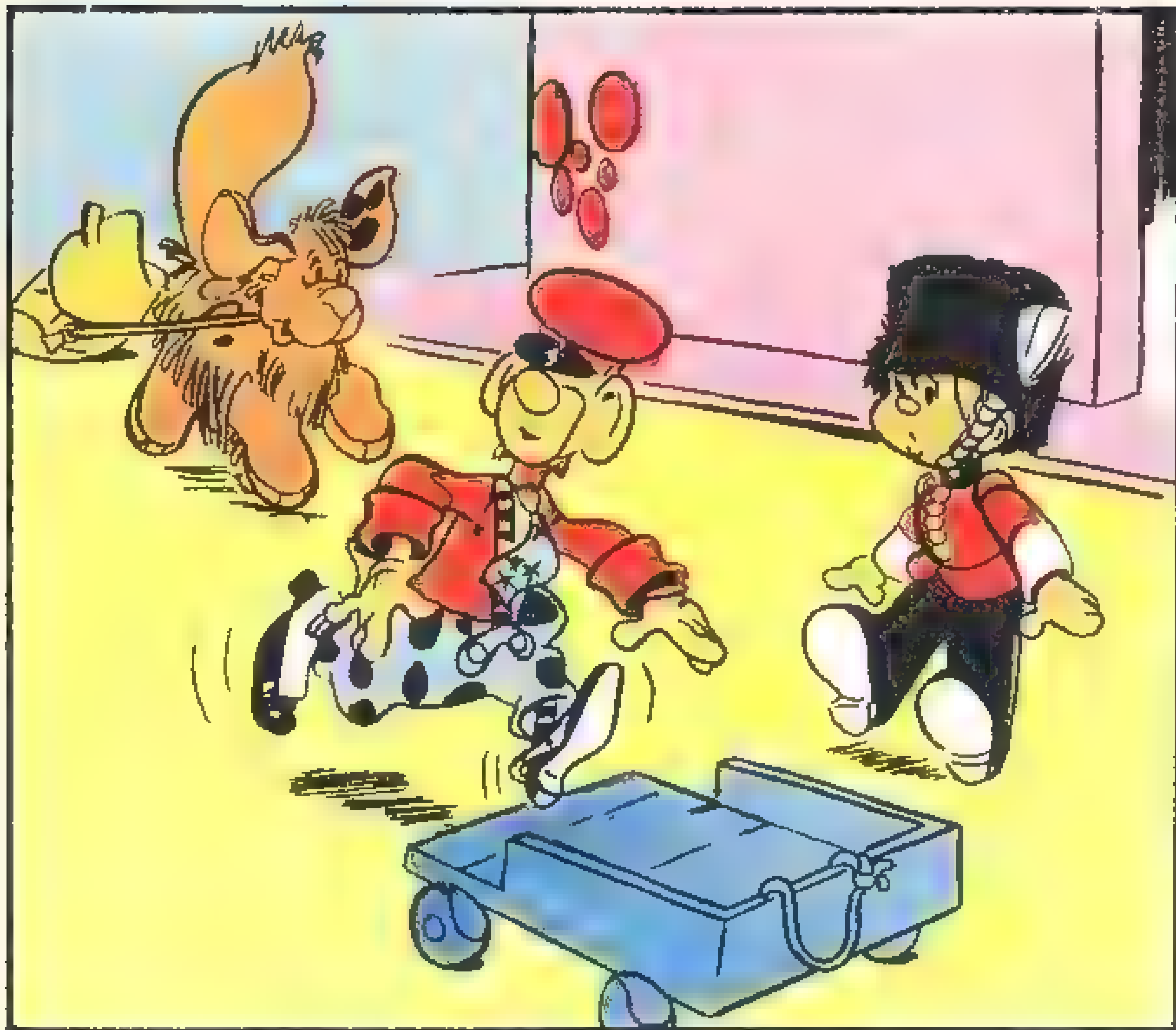
Tinus vroeg zich af of Kwink soms een brief voor hem bij zich had en nadat hij even rondgekeken had, kroop hij helemaal in de tas. Kwink had intussen de brief aan Dollie gegeven en hij pakte zijn tas weer op, maar hij schrok toen hij bemerkte hoe zwaar die was. „Wat een gewicht!" zuchtte hij.

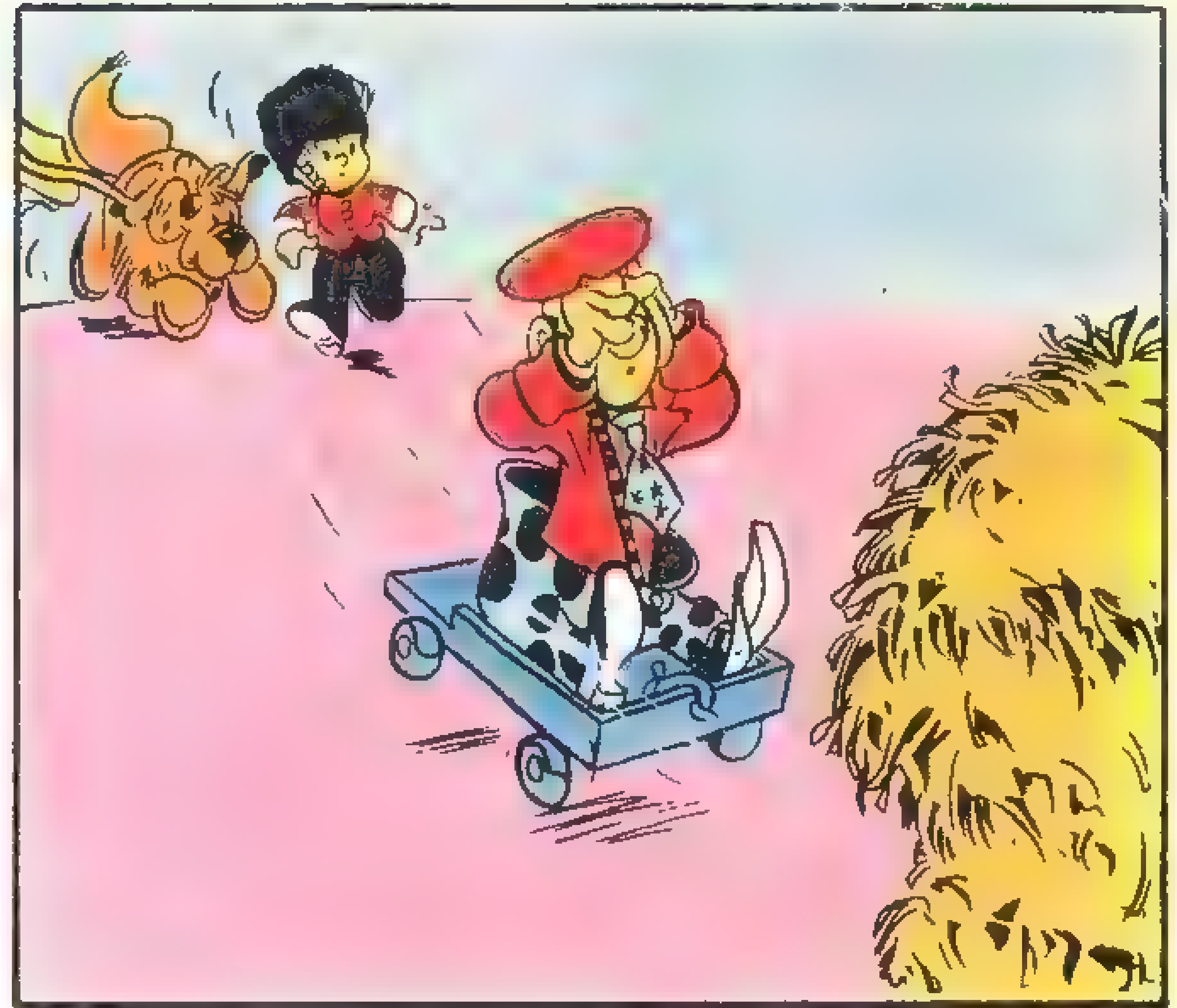
„Ik denk dat iemand er een zwaar pakje in gestopt heeft toen ik met Dollie stond te praten," zei Kwink. „Ik zal eens even kijken wat dat voor een pakje is." Kwink maakte de tas open en daar kwam Tinus te voorschijn, die de clown meteen een vriendschappelijke lik over zijn gezicht gaf.

SPEELGOED

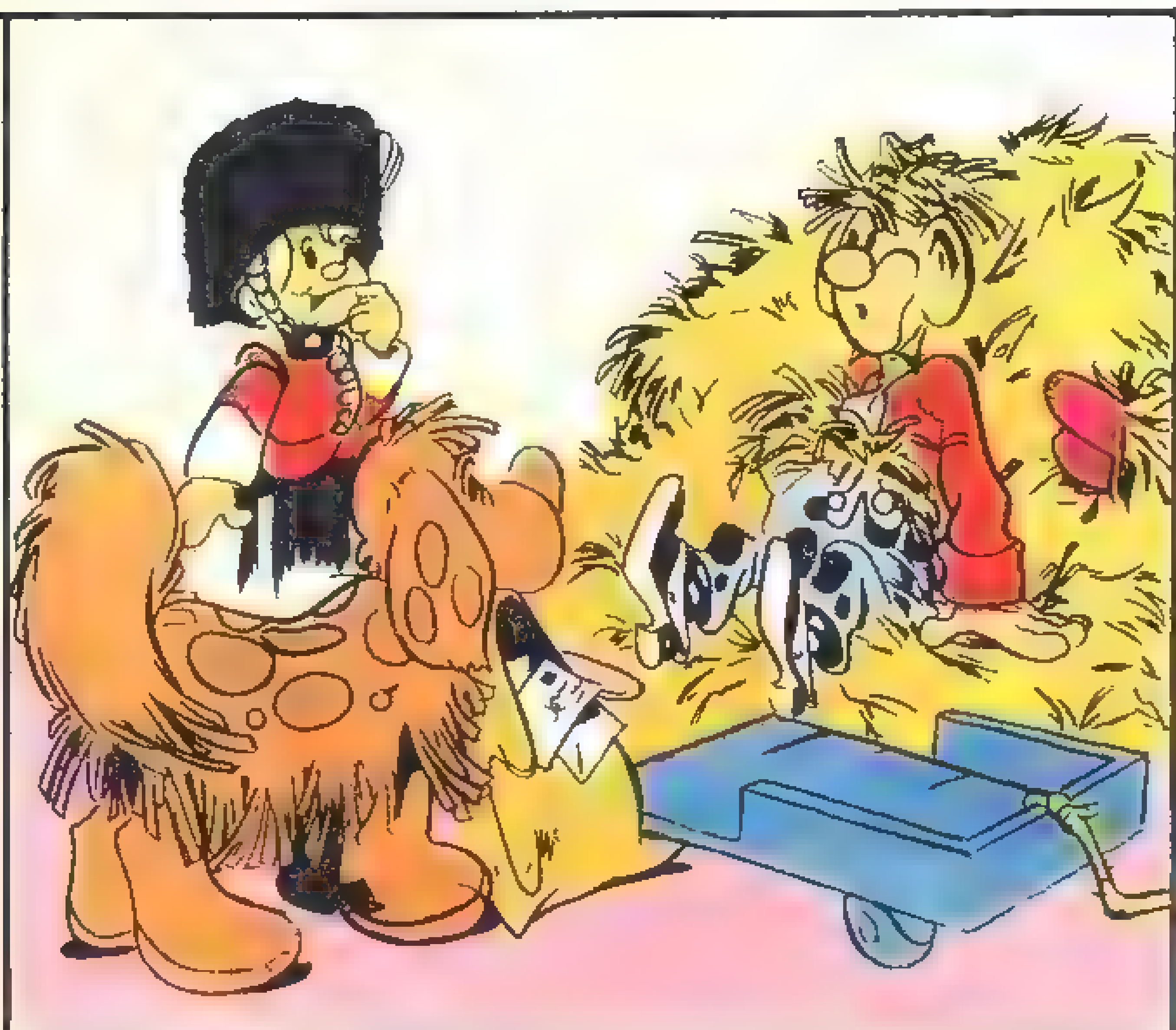

Kwink schrok geweldig. ,,Help!" riep hij. ,,Er zit iets in mijn tas dat likt!" En zonder te kijken wat het was zette hij het op een lopen. Tinus dacht dat Kwink met hem wilde spelen en rende achter de clown aan met de riem van de tas om zijn nek. Tommie zag het gebeuren en keek zijn ogen uit.

,,Kijk uit voor mijn karretje!" riep Tommie, maar Kwink keek niet op of om en kwam pardoes midden op het karretje van Tommie terecht. Dit begon meteen een helling af te rijden en Kwink riep: ,,Help! Wat gebeurt er?" Tommie en Tinus renden achter hem aan, maar ze konden hem niet inhalen.

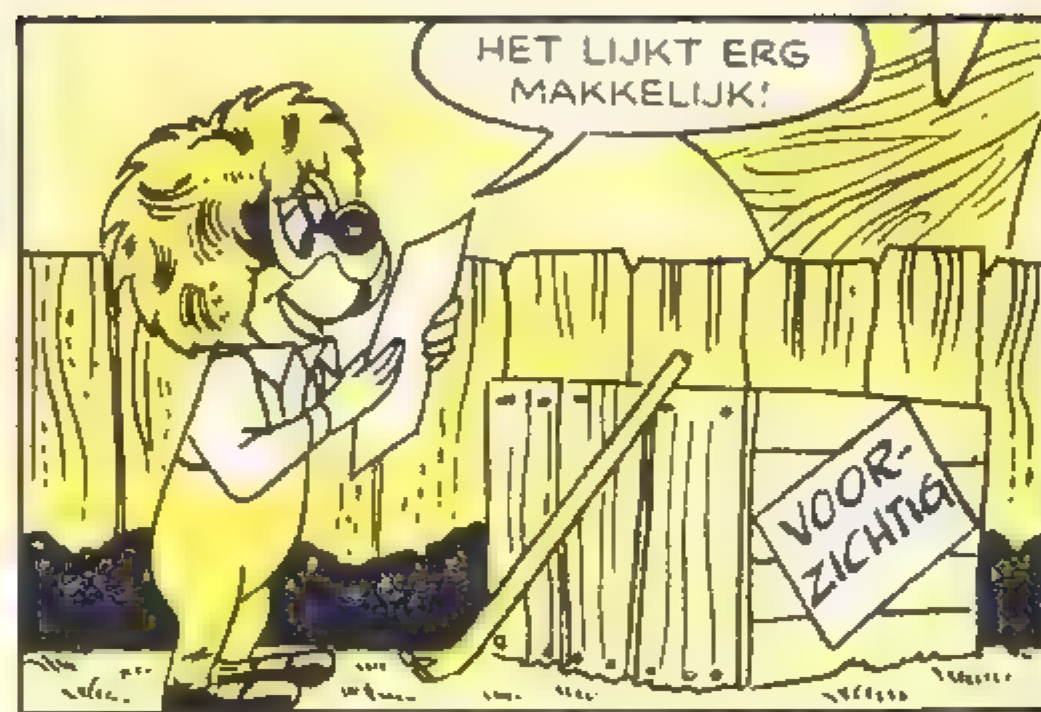
Even later klonk er een doffe klap. Kwink was juist tegen een hooiberg terechtgekomen. Toen hij overeind gekrabbeld was, zei hij: ,,Weten jullie waar dat rare pakje nu gebleven is?" ,,Wat voor pakje bedoel je?" vroeg Tommie en toen Kwink het vertelde, begonnen hij en Tinus hard te lachen.

,,Het was helemaal geen pakje, Kwink," zei Tommie. ,,Het was Tinus, de hond van de koning!" Nu begon Kwink ook te lachen. ,,Wat dom van me!" zei hij. Toen kreeg Tommie een idee. Hij spande Tinus voor het karretje, Kwink klom erin en nu kon de clown rijdend de brieven bij de mensen brengen.

LEONARD

KIJK EENS WAT EEN LEUKE MODERNE MACHINE! DAT IS NET IETS VOOR MIJ!
DEZE NIEUWE MACHINE MAAIT, HARKT, SCHOFFELT ENZOVOORT EN U BOUWT HEM IN EEN WIP!

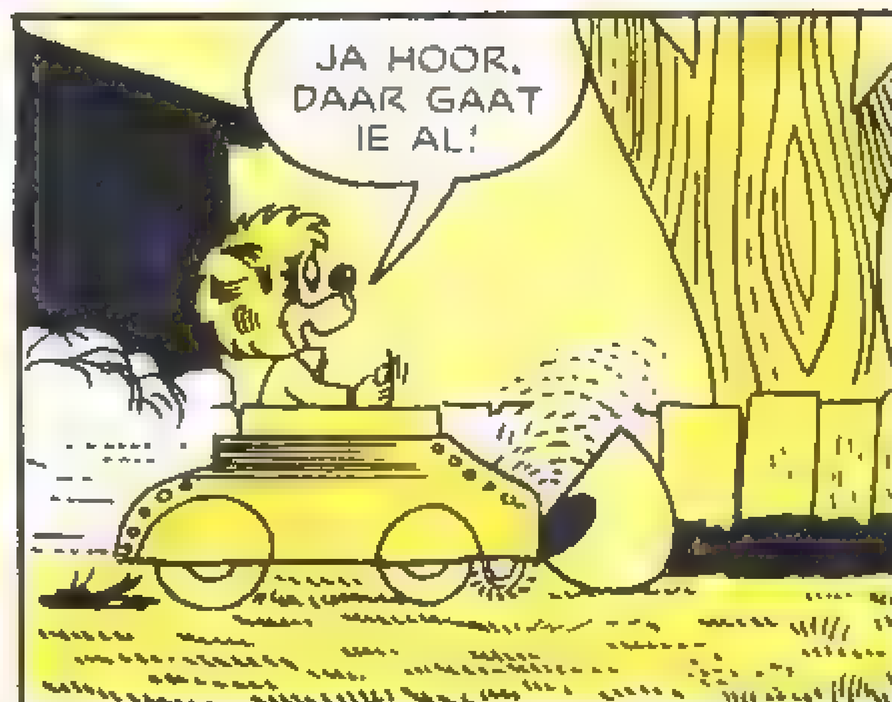

HET LIJKT ERG MAKKELIJK!
VOORZICHTIG

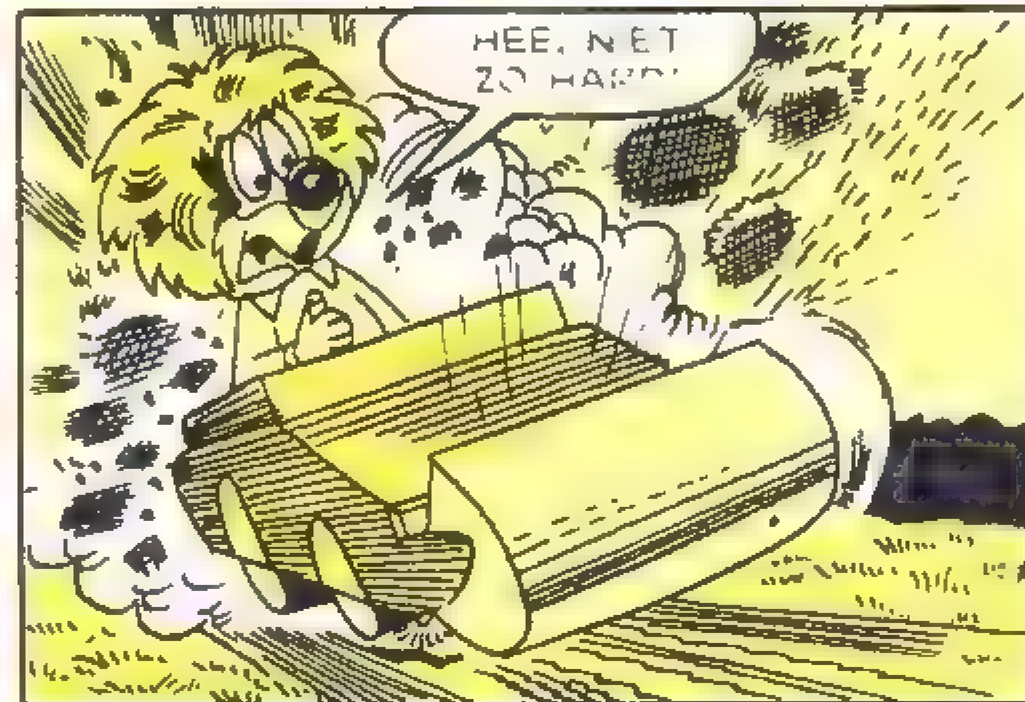

DAT ZIET ER INGEWIKKELD UIT!

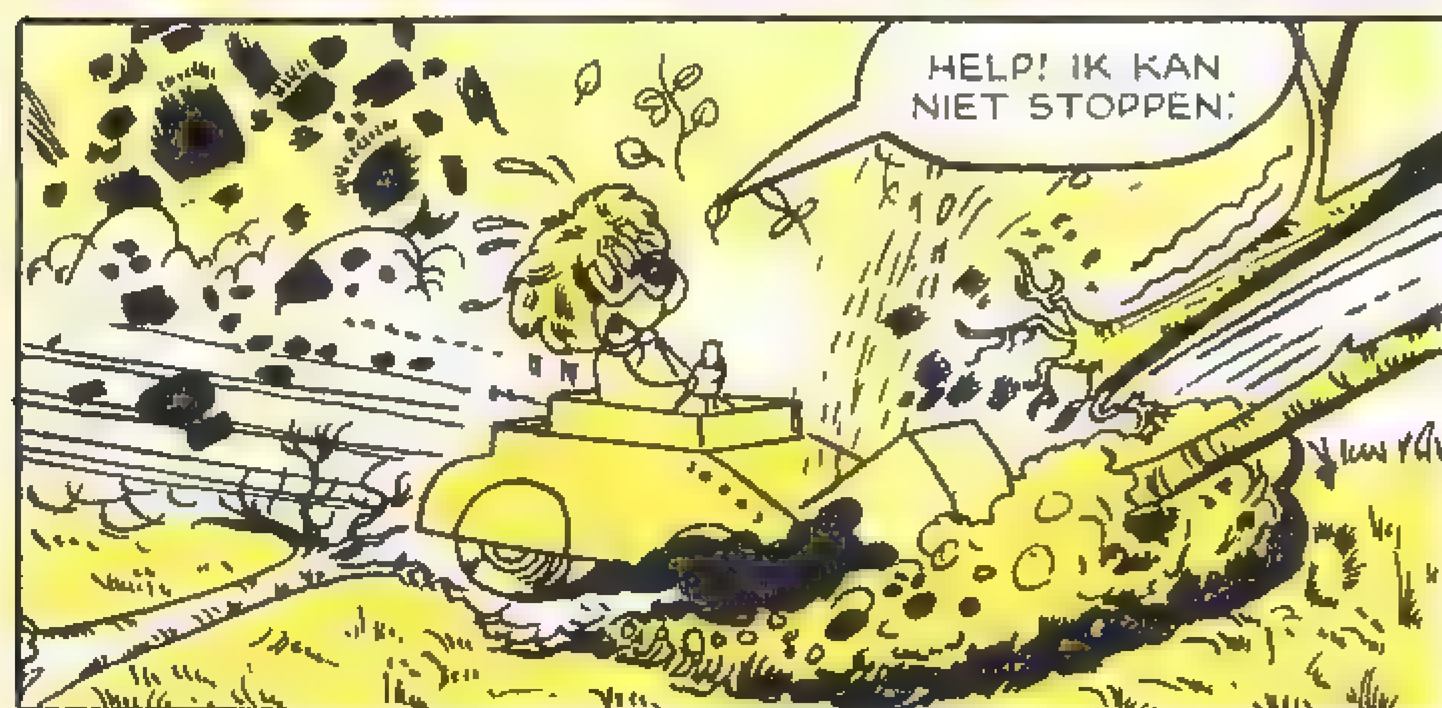

DIT STUK HOORT AAN DEZE KANT, DENK IK!

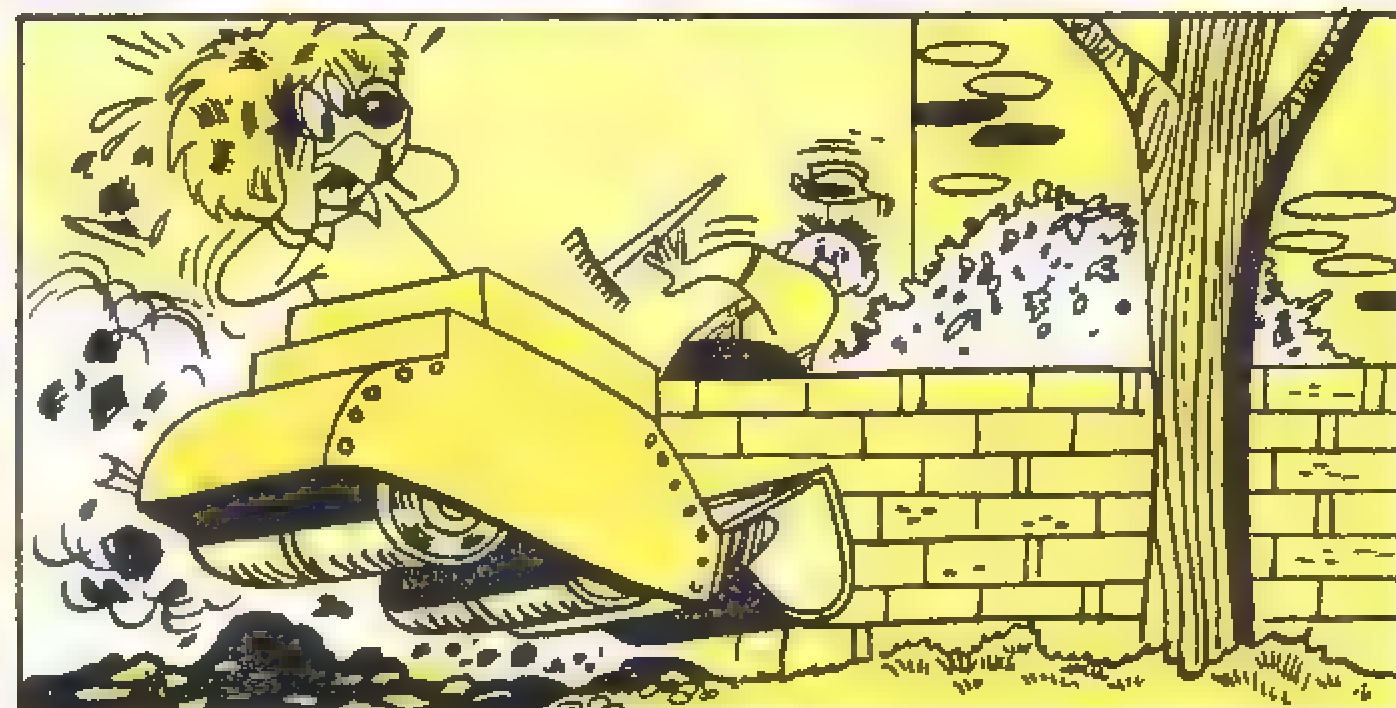

HIJ IS WEL EEN BEETJE ANDERS GEWORDEN!

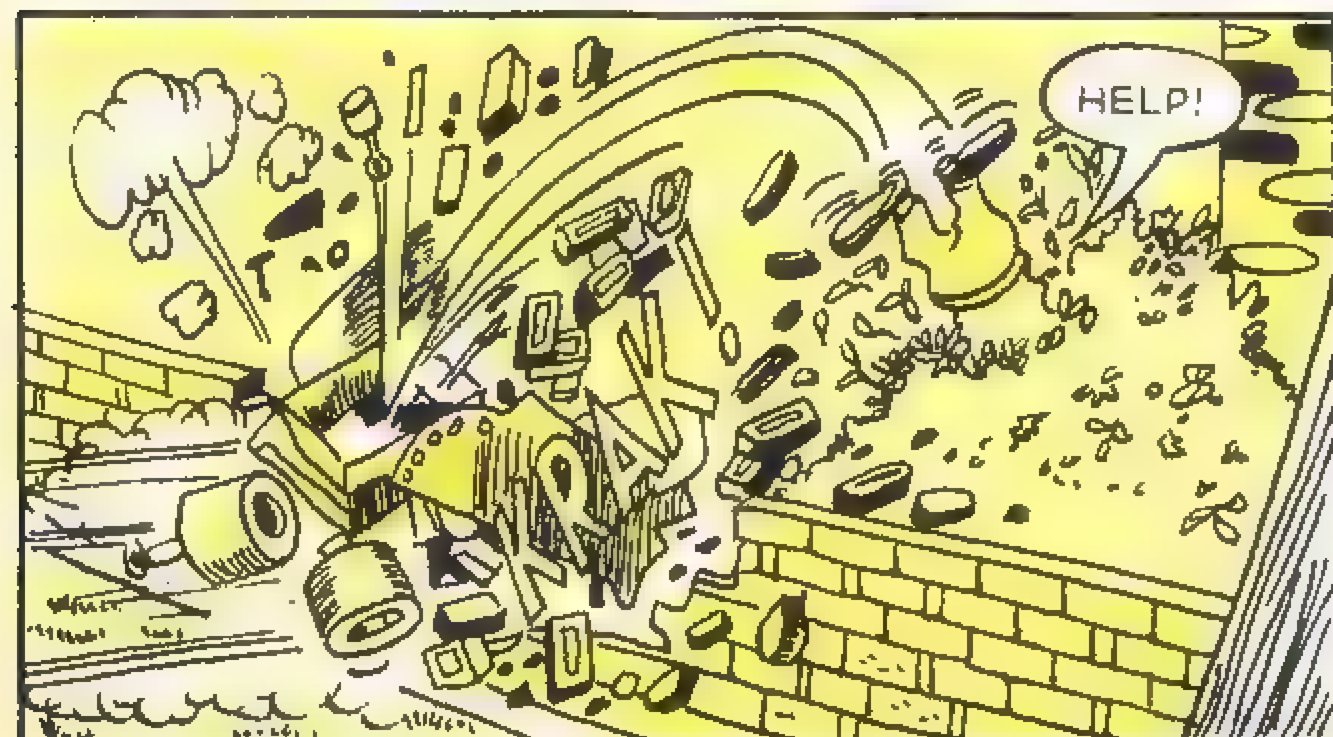

VOLGENS HET BOEKJE MOET IK NU DEZE HANDEL OVERHALEN!

JA HOOR, DAAR GAAT IE AL!

HEE, NIET

HELP! IK KAN NIET STOPPEN!

HELP!

IK KAN HET TOCH MAAR BETER MET DE HAND DOEN, VINDEN JULLIE OOK NIET?

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

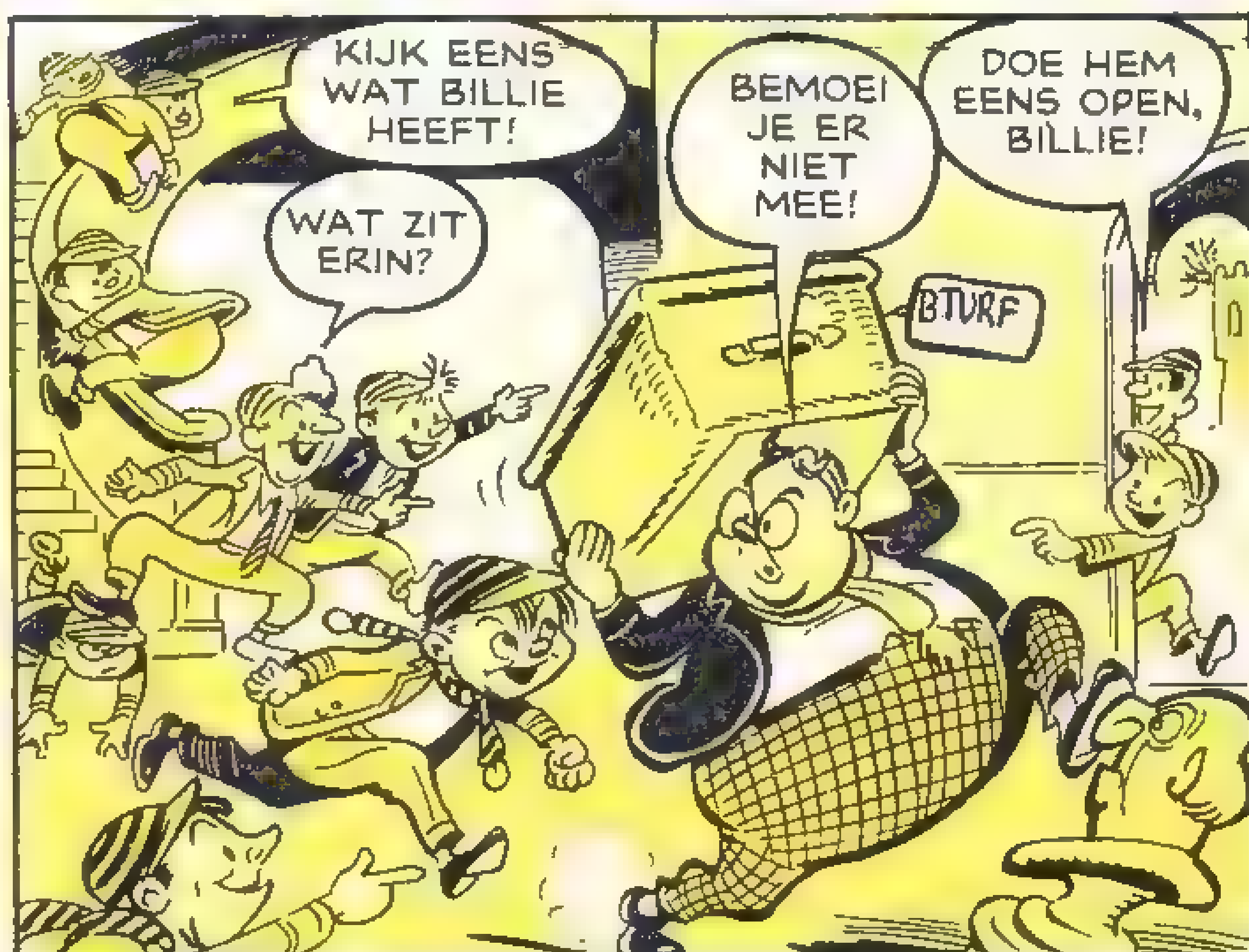

WEG JULLIE!
DEZE MAND GA IK NAAR MIJN TANTE IN... EH... WARMHUIZEN STUREN!

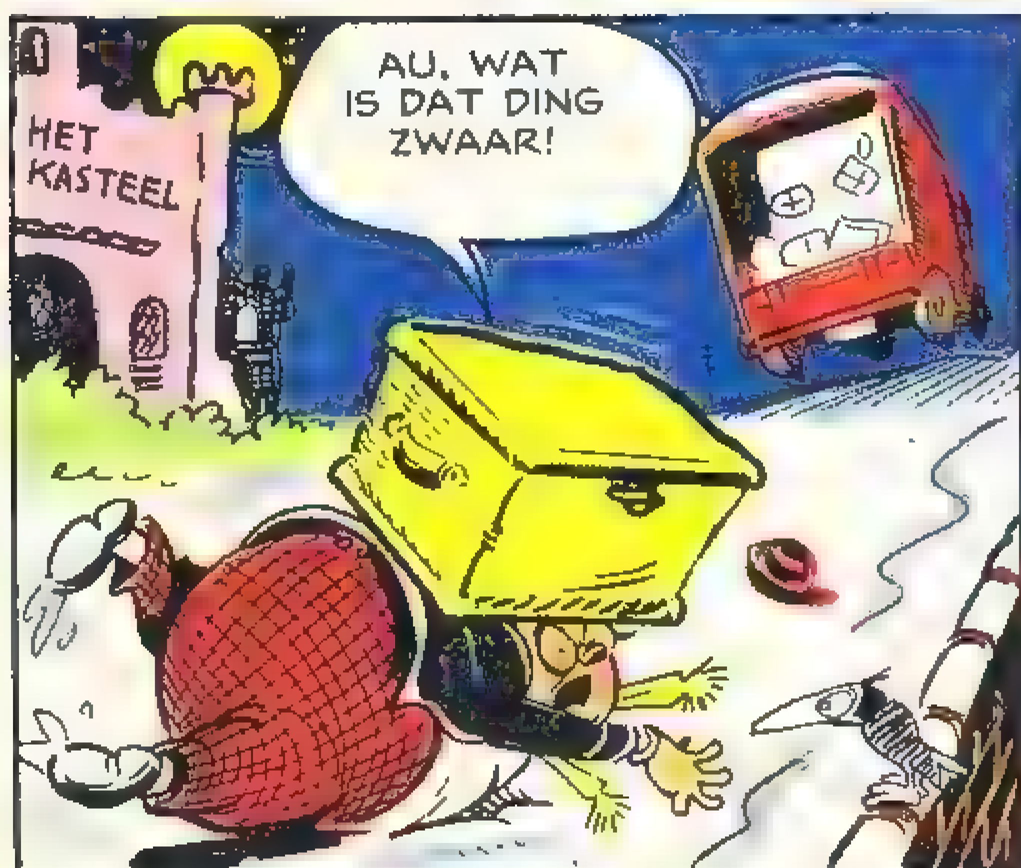

KIJK, IK SCHRIJF HAAR ADRES OP HET KAARTJE. GELOVEN JULLIE ME NU?
O, JA-WEL.

HA, HA, DAAR TRAPPEN ZE IN! ALS ZE WEG ZIJN, KAN IK DE BOEL OPENMAKEN!
HEE, DEZE MAND MOET NAAR WARM-HUIZEN!

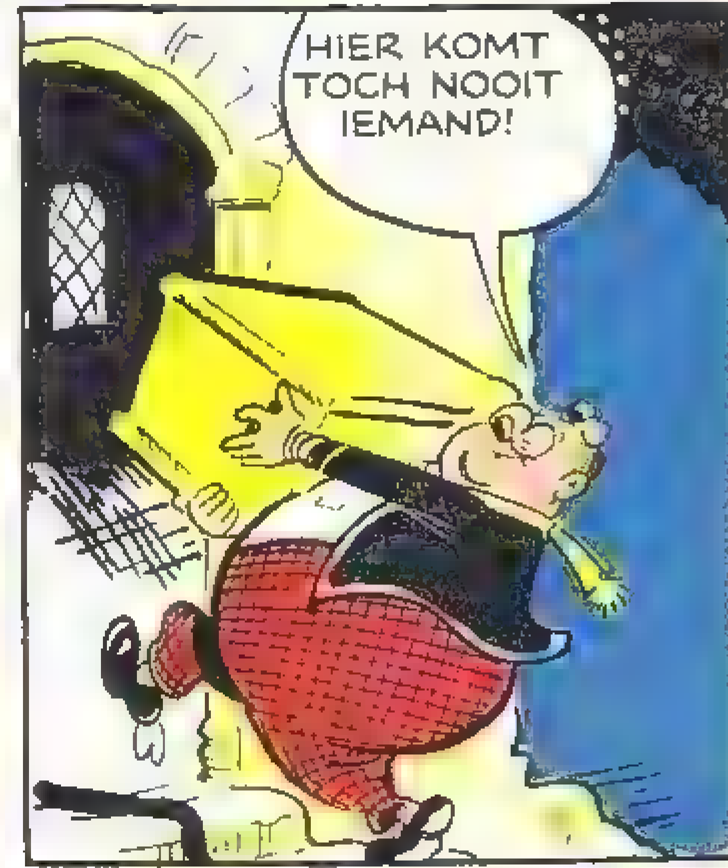

AANPAKKEN, KEES! WE NEMEN HEM MEE TERUG!
BANG!

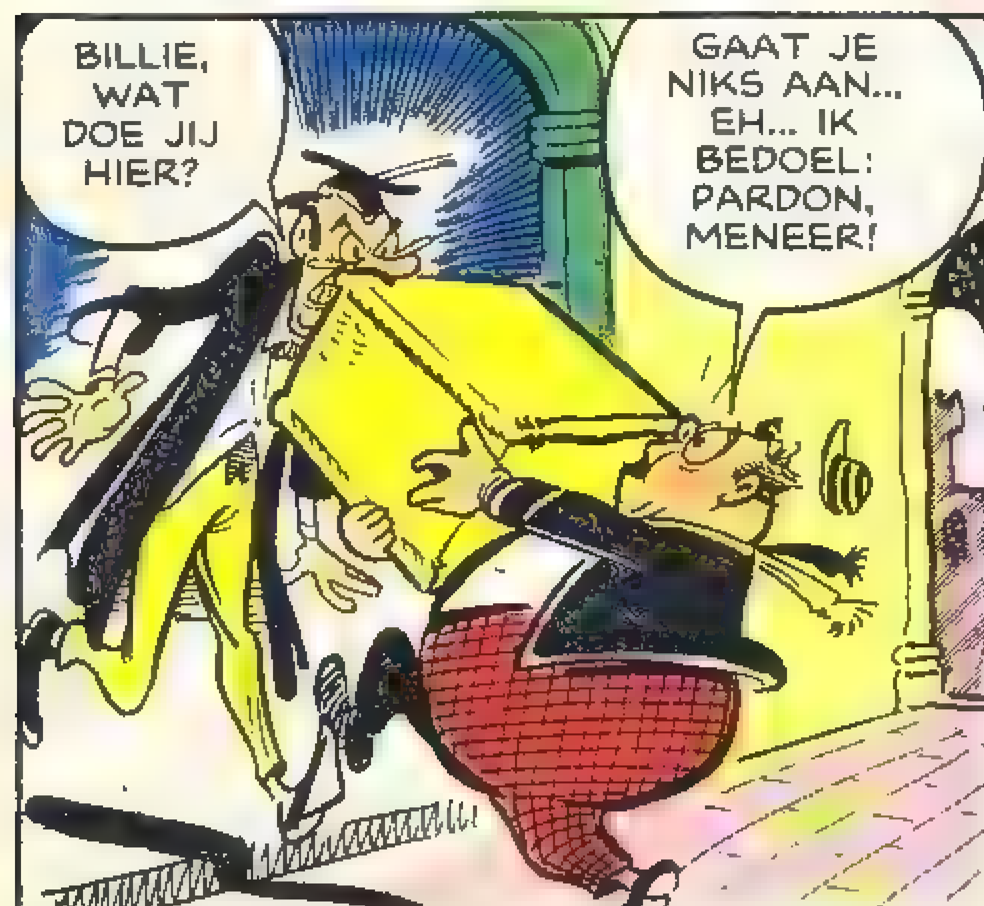

STOP! KOM HIER MET MIJN MAND, DIEVEN!

IK MÓÉT EN IK ZAL DIE MAND HEBBEN!
PAKKET POST

HET KASTEEL
AU, WAT IS DAT DING ZWAAR!

IN ELK GEVAL HEB IK HEM TERUG. NU BRENG IK HEM NAAR DIE RUÏNE EN DAN GA IK KIJKEN WAT ERIN ZIT!

HIER KOMT TOCH NOOIT IEMAND!

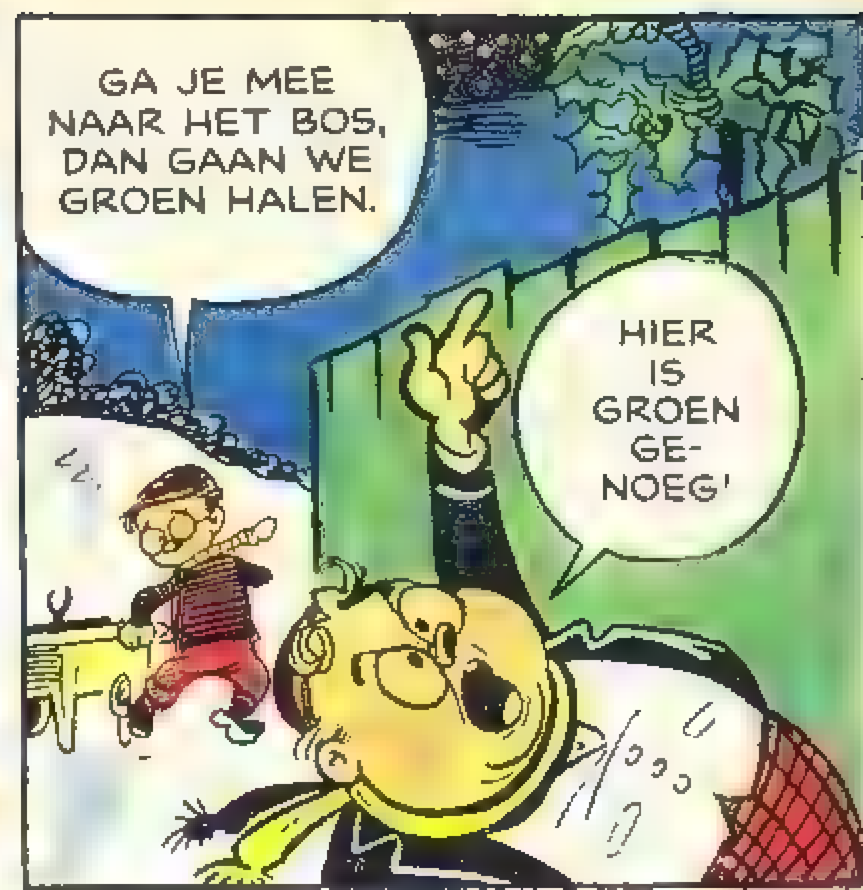

BILLIE, WAT DOE JIJ HIER?
GAAT JE NIKS AAN... EH... IK BEDOEL: PARDON, MENEER!

IK WOU HIER EEN... EH... NIEUW GOOCHELTRUCJE REPETEREN DAT IK PAS GELEERD HEB!
O JA?

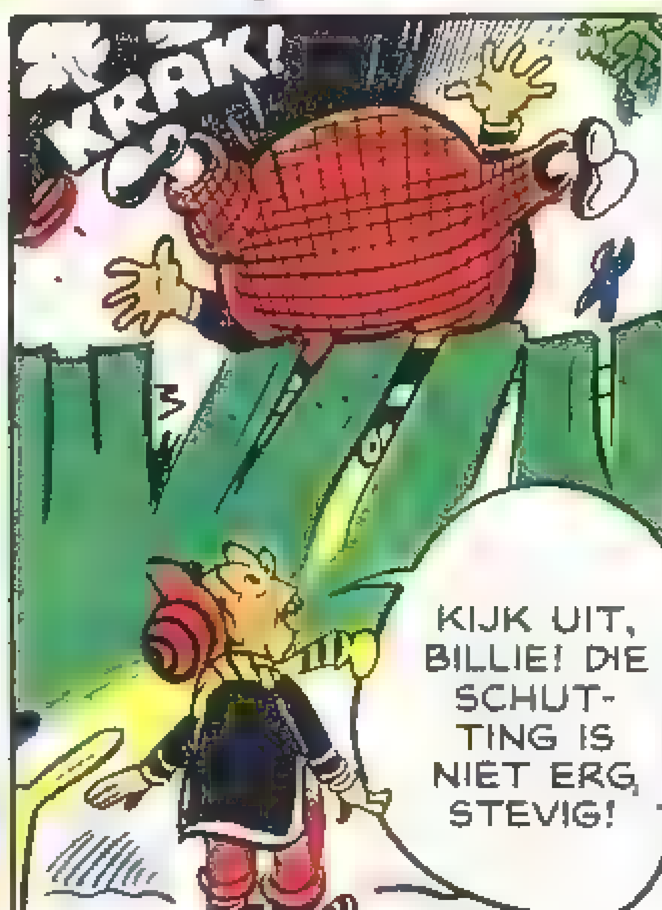

HM, HET KLINKT IN-TERESSANT, MAAR HET ZAL WEL MISLUKKEN!
HA, HA, IK STOP HEM GAUW IN DEZE KIST!

HOCUS POCUS IEWIEWAAI-WEG, DE MAND IS WEG! LEUK TRUCJE, HÈ?
HEEL LEUK!

WIL JE NU MET JAN WAT GROEN GAAN HALEN VOOR HET FEESTJE DAT WE VAN-AVOND HEBBEN?
DAN MOET IK DIE MAND DAAR MAAR ZOLANG LATEN STAAN!

GA JE MEE NAAR HET BOS, DAN GAAN WE GROEN HALEN.
HIER IS GROEN GE-NOEG!

JA, MAAR DAAR MAG JE NIET KOMEN.
ACH, NIEMAND ZIET HET TOCH. IK HEB GEEN ZIN OM HELEMAAL NAAR HET BOS TE LOPEN.

KRAK!
KIJK UIT, BILLIE! DIE SCHUT-TING IS NIET ERG STEVIG!

HELP!
HEB JE AL WAT GROEN?

STIL, BILLIE! DAAR KOMT DE EIGENAAR!
HELP!
AU!

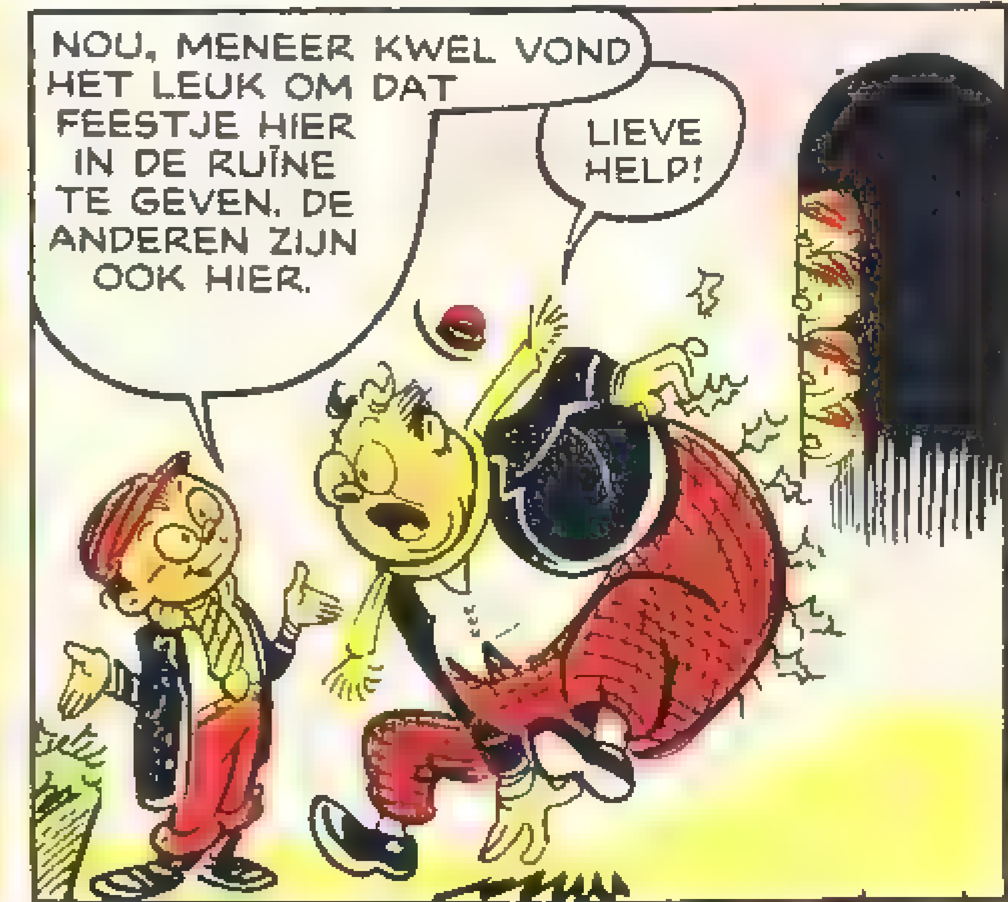

WAT DOE JIJ IN MIJN BOS, VLEGEL?
IK MOEST WAT GROENE TAKJES HALEN, MENEER!

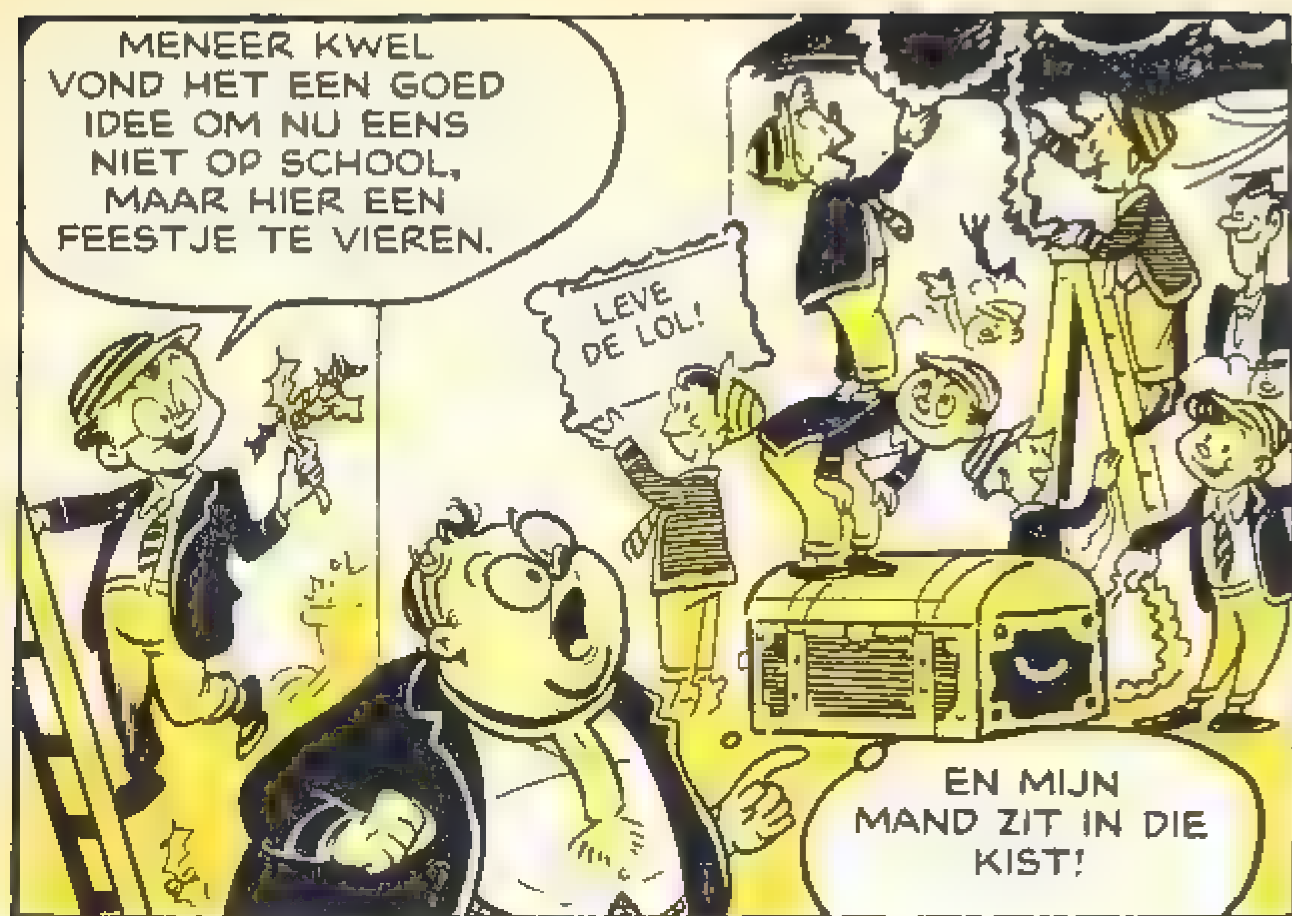

GROENE TAKJES? ZO, ZO! NOU, WAT JE HEBT MAG JE HOU-DEN, HOOR!

IK VOEL ME NET EEN STEKEL-VARKEN, JAN! HELP ME EENS GAUW!
NU HEBBEN WE GROEN GENOEG!

HÈ, HÈ, DIE BEN IK OOK WEER KWIJT. NU KAN IK EINDELIJK DIE MAND EENS INSPECTEREN. IK HOOP DAT ER VEEL LEKKERS IN ZIT!

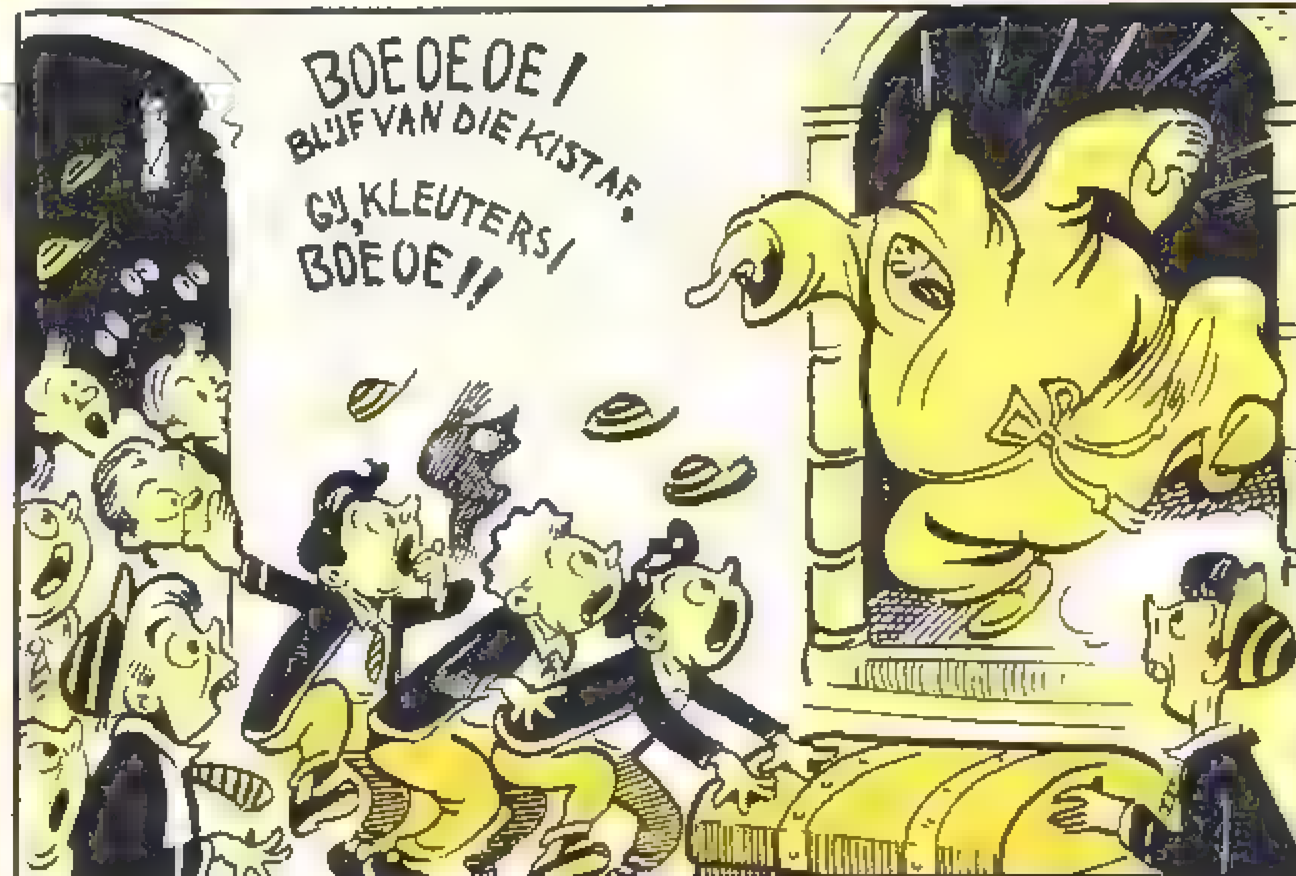

HELP! WAT MOET JE MET DIE HULST HIER-BINNEN?

NOU, MENEER KWEL VOND HET LEUK OM DAT FEESTJE HIER IN DE RUÏNE TE GEVEN. DE ANDEREN ZIJN OOK HIER.
LIEVE HELP!

MENEER KWEL VOND HET EEN GOED IDEE OM NU EENS NIET OP SCHOOL, MAAR HIER EEN FEESTJE TE VIEREN.
LEVE DE LOL!
EN MIJN MAND ZIT IN DIE KIST!

WAT ZOU ER IN DIE OUDE KIST ZITTEN?
MISSCHIEN WEL EEN SCHAT. ALS MENEER KWEL WEG IS ZAL IK EENS KIJKEN!
DAT DACHT IK WEL!

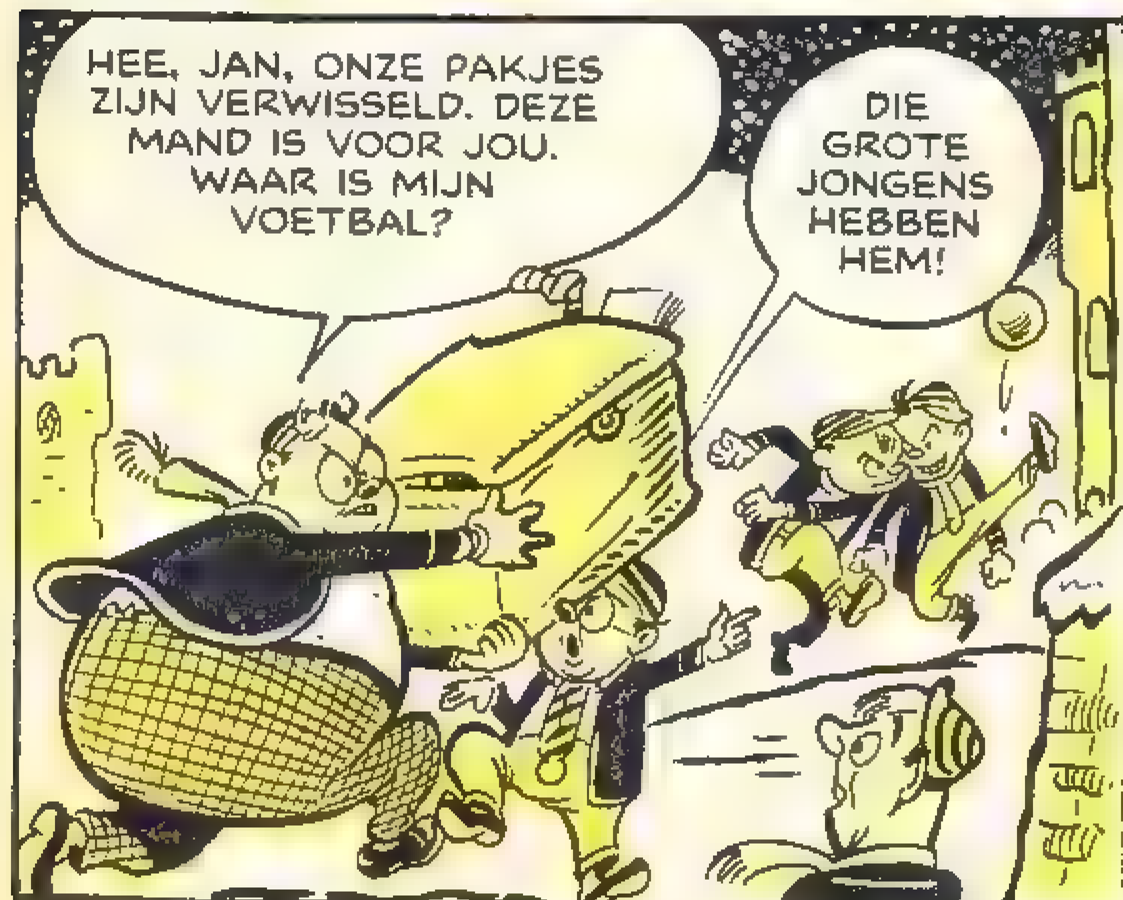
KLUIZENAAR ZWARTBAARD WOONDE IN DIT KASTEEL VAN 1066 TOT 1079. ZIJN GEEST SPOOKT HIER VOLGENS DE LEGENDE NOG ROND

DE JONGENS MOGEN NIET IN DIE KIST KIJKEN! DAT MOET IK VERHINDEREN!

BOEOEOE! BLIJF VAN DIE KIST AF, GIJ KLEUTERS! BOEOE!!

HELP! EEN GEEST! LOPEN!
HA, HA, DIE ZIJN WEG!

NU KAN IK EINDELIJK EENS KIJKEN WAT ER NU PRECIES IN DIE MAND ZIT!

WAT? ALLEEN MAAR KLEREN EN BOEKEN! ONTZETTEND!
LATIJN
FRANS

IK MOET MIJN VOETBAL VAN JAN TERUG HEBBEN. MISSCHIEN KAN IK HEM VERKOPEN EN VOOR HET GELD IETS LEKKERS HALEN!
LIEVE JAN, IK HOOP DAT JE DE KLEREN EN DE BOEKEN MOOI ZULT VINDEN. JE TANTE

HEE, JAN, ONZE PAKJES ZIJN VERWISSELD. DEZE MAND IS VOOR JOU. WAAR IS MIJN VOETBAL?
DIE GROTE JONGENS HEBBEN HEM!

IS DEZE BAL VAN JOU?
JA ZEKER, KNUL... EH... IK BEDOEL: JA, MENEER!

DAN HEB JIJ ZEKER AL DIE RUITEN GEBROKEN?
IK, M...MENEER?

Het vonnis

Weg met de koning! Weg met de koning!" Deze kreten klonken op zekere dag uit een van de huizen in de hoofdstraat van Skafia, een klein plaatsje op het Griekse eiland Kreta. Voorbijgangers keken elkaar verschrikt aan bij het horen van die herhaalde uitroepen. Ze wisten maar al te goed, dat je zulke dingen in Griekenland, waar kort tevoren het koningschap in ere was hersteld, maar beter niet kon zeggen. Even later hield een militaire patrouille, die haar gebruikelijke ronde door de straten van het stadje maakte, halt voor het huis, waaruit de brutale kreten klonken. De mannen overlegden onder elkaar wat ze moesten doen en het eind van het liedje was dat twee van hen naar binnen gingen om de oproerling te arresteren. Ze kwamen in een groot lokaal, dat een herberg bleek te zijn. De eigenaar kwam naar voren en begroette de soldaten beleefd. ,,Ik ben Jozef Tinocsipolus. Kan ik iets voor u doen?"

De soldaten zeiden op dreigende toon dat ze iemand in het huis ,,Weg met de koning!" hadden horen roepen en dat ze die persoon kwamen arresteren wegens hoogverraad.

,,O, u bedoelt Hella natuurlijk," zei de herbergier lachend, terwijl hij naar een kooi in de hoek van het vertrek wees. Achter de tralies zat een kleurige papegaai. ,,Het is Hella die die woorden zegt," vervolgde Jozef. ,,Juist omdat zij vaak zo tekeergaat, houd ik haar altijd in mijn woonkamer; daar kan ze zo hard schreeuwen als ze wil. Maar ik vond dat ze er vandaag nogal neerslachtig uit zag en daarom heb ik haar in de gelagkamer gezet." Terwijl de waard dit zei, begon de papegaai weer te krijsen: ,,Weg met de koning!"

De soldaten wisten niet goed wat ze moesten doen. Toen kreeg een van hen een idee. ,,Maar ú bent het toch geweest die de papegaai zulke woorden heeft geleerd," zei hij tegen de waard. ,,Dus ú bent ook verantwoordelijk voor wat zij zegt!"

,,Dat is niet waar," antwoordde de waard. ,,Toen ik haar een paar maanden geleden kocht dacht ik dat ik haar wel andere woorden zou kunnen leren, maar het is me niet gelukt. Ze wil niets anders zeggen dan de woorden die haar vroegere baas haar heeft geleerd."

Maar de soldaten namen het niet. Onder protest van de waard en van de bezoekers van het café namen ze Hella mee. De autoriteiten zaten ook met het geval in hun maag. Rechtsgeleerden snuffelden in dikke boeken, maar konden niets vinden over het veroordelen van dieren wegens hoogverraad. Tenslotte kwam Hella voor de krijgsraad. Deze achtte haar schuldig en eiste de doodstraf door de kogel. Na een vurige pleitrede van de advocaat werd het vonnis veranderd in levenslange gevangenisstraf, wat inhield dat Hella terugging naar... haar kooi in het huis van de waard. Zo was iedereen tevreden... zelfs Hella, want die voelde zich in een kooi prima thuis.

Ontvoerd!...

door Dorothy Clewes

8

KORTE INHOUD: *Eileen Hadley, dochter van een Londens politie-inspecteur, logeert bij haar oom Karel van der Meersch in Gent en krijgt van hem pianoles. Haar broers, John en Tom, mogen ook een weekje in Gent logeren. Zij reizen in de auto van meneer Brant, een Belgische professor. Deze rijdt via Dover-Calais. In Dover zien de jongens een grote, groene auto, een Rondella. In een krant lezen zij iets over een zekere ingenieur Paulsen, die een zoon heeft, die sprekend lijkt op Tom. Ze horen dat deze jongen, Siegfried Paulsen, ontvoerd is. Kort daarop ontvoeren de inzittenden van de Rondella Tom Hadley. De politie en Interpol worden ingeschakeld. Enige tijd later wordt de Rondella onbeheerd aangetroffen. Uit een aanwijzing in een krantje, dat van Tom geweest is, maakt meneer Brant op dat hij naar Gent is gebracht. Op het politiebureau daar ontmoeten ze inspecteur Hadley en later ingenieur Paulsen.*

Uit de toon, waarop de inspecteur sprak, bleek duidelijk, dat hij meneer van der Meersch goed kende.

Inspecteur Hadley verklaarde: „Hij is een broer van mijn vrouw."

Inspecteur Janssen maakte van de gelegenheid onmiddellijk gebruik om het gesprek, en daarmee de gedachten van Hadley, op een ander onderwerp te brengen. John kwam opeens tot de ontdekking dat hij al die tijd geen seconde aan Eileen gedacht had.

Er reed een auto voor. Hadley en John stapten in. Eerst zouden ze bij oom Karel aangaan en daarna zich naar het hotel begeven, dat inspecteur Janssen genoemd had.

De auto stopte in een oude straat voor een ouderwets huis. De chauffeur opende het portier en Hadley en John stapten uit. De inspecteur belde aan en enkele seconden daarna deed oom Karel zelf open. Hij verwelkomde hen met uitgestoken armen en een brede glimlach op zijn rond, vriendelijk gezicht.

Het eerste ogenblik drong het niet tot hem door hoe vreemd het eigenlijk was dat inspecteur Hadley voor hem stond in plaats van Tom, die hij verwacht had. Toen echter zag hij aan het gezicht van Hadley dat er iets niet in de haak was.

„Waar. . . waar is Tom?" vroeg hij.

Inspecteur Hadley wilde de zaak gaan uitleggen, maar voor hij zover was, snelde Eileen op haar vader af. Achter haar aan kwam een vriendelijke, gezette vrouw. Het was mevrouw van der Meersch, de tante van John en Eileen.

De eerste gedachte van Eileen was, dat haar vader mee was gekomen om met hen een rondrit te maken. Dan zag ook zij, dat Tom er niet was. Haar gezicht betrok.

Toen vertelde inspecteur Hadley wat er gebeurd was. Eileen nam de zaak niet al te zwaar op. Ze begon niet te huilen of te gillen, zoals je dat in zo'n geval misschien verwachten zou. Ze werd alleen maar een beetje wit om haar neus.

Mevrouw van der Meersch vond het verschrikkelijk en ze wilde van alles doen. Ze zei, dat ze er zelf op uit wilde trekken om de jongen te zoeken. Inspecteur Hadley en meneer van der Meersch hadden grote moeite om haar aan het verstand te brengen, dat dit nutteloos was, dat de politie van het hele land al aan het zoeken was en dat zij toch niets aan de situatie kon veranderen. „Julhe moeten even bin-

nenkomen," zei ze toen. „Ik heb echte Engelse thee gezet met Engelse cake. . ." Haar gezicht was een en al gulheid, maar inspecteur Hadley weigerde beslist. „Het spijt me, maar het kan niet. Buiten staat de auto van de politie op ons te wachten. Die zal ons naar het hotel brengen. Bovendien wil ik vandaar mijn vrouw opbellen."

„Je vrouw opbellen?" zei oom Karel. „Maar, kerel, dat kun je hier toch ook doen? Jullie blijven bij mij logeren. Inspecteur Janssen ken ik. Hij is een goede vriend van me. We spelen zo nu en dan een partij schaak. Hij kan jullie hier net zo goed bereiken als in het hotel."

Het voorstel had wel iets aantrekkelijks. Ze zouden dan met zijn drieën zijn: vader, John en Eileen en daardoor leek de toestand minder akelig.

Hadley ging naar de auto en zei tegen de chauffeur, dat hij van besluit was veranderd. Hij zou inspecteur Janssen zelf wel inlichten. Daarna ging hij weer naar binnen om zijn vrouw op te bellen. Ook John en Eileen mochten even met moeder spreken en ze deden allebei zo opgewekt mogelijk om niet te laten blijken, hoe ze zich in werkelijkheid voelden. Daarna ging meneer Hadley nog even weg om thuis bij professor Brant, die kort voor hen het politiebureau had verlaten, het een en ander met hem te bespreken. John vond dat hij erg lang wegbleef en toen er gebeld werd, dacht hij dat het zijn vader was. Toen mevrouw van der Meersch echter opendeed, hoorde hij in de gang de dreunende stem van inspecteur Janssen. Deze kwam samen met mevrouw van der Meersch binnen. Een ogenblik dacht John, dat hij slecht nieuws kwam brengen. Dit bleek echter niet het geval te zijn.

„Ingenieur Paulsen heeft een boodschap ontvangen," zei hij, „ik moet op je vader wachten."

„Hebt u een spoor gevonden?" vroeg John.

De inspecteur schudde het hoofd. „Nog niet, maar de muizen beginnen aan de kaas te knabbelen."

Even later werd er weer gebeld en nu was het Johns vader. Zijn gezicht betrok, toen hij bemerkte dat de inspecteur niet gekomen was om nieuws over Tom te brengen.

„Het is geen nieuws voor u, meneer Hadley," zei hij, „maar ingenieur Paulsen heeft bericht gekregen. Of liever: zijn vrouw, toen ze alleen was. Ze had in het hotel iets te eten besteld en vond toen in een broodje een opgevouwen blaadje papier." De inspecteur haalde het te voorschijn. „Hier is het." Hij gaf het aan inspecteur Hadley. Deze las: „Rijd morgenochtend om tien uur langzaam in de richting van Aalst als u nieuws omtrent uw zoon wilt vernemen."

Het briefje was samengesteld met letters die uit een krant geknipt waren. De inspecteur vouwde het briefje op en zei: „Al het hotelpersoneel is ondervraagd. Maar ze weten van niets, zeggen ze. We zullen echter proberen hun geheugen een beetje op te frissen. Er zijn een paar jongens bij, die we niet erg vertrouwen. We hebben nu met ingenieur Paulsen afgesproken, dat hij morgen in de richting van Aalst rijdt. Hij zal niet met zijn eigen wagen gaan, maar meerijden in een bestelwagen van een kruidenier, die elke dag die kant uit gaat. Maar achter het stuur zit een van onze mannen."

„Ik ga ook mee," zei inspecteur Hadley.

„Dat is uitstekend," vond inspecteur Janssen, „maar dan niet in dezelfde wagen, waar Paulsen in zit." Hij haalde een kaart te voorschijn en vouwde die open voor zich op tafel. Hij wees een stip aan en zei: „Ziet u dit dorpje hier? Het is heel klein. Echt een gehucht. Op gewone kaarten vind je het niet. Er is een kleine herberg. U weet wel, zo'n cafeetje waar vrachtrijders en boeren graag aanleggen. Erg eenvoudig, maar voor ons doel uitstekend geschikt. Een paar keer per dag komt er een autobus langs. U en uw zoon gaan erheen als gewone buspassagiers, als vakantiegangers zullen we maar zeggen."

Nu mengde Eileen zich in het gesprek. Ze wilde zo graag met vader en John mee, zei ze. „Misschien kan ik u helpen Tom te vinden. John en ik zouden daar in de omgeving een beetje kunnen rondfietsen. Je kunt nooit weten. We zullen er minder verdacht uit zien dan. . . de mensen van de politie."

Inspecteur Janssen begon te lachen. „Uw dochter moet geen pianiste, maar detective worden," zei hij.

„Hoor eens," zei Hadley, „we hebben nu al genoeg narigheid. Jij blijft hier, Eileen, dan weet ik tenminste zeker dat je niets kan overkomen. Wat John betreft zit de zaak anders. Hij zal de kerels herkennen, als hij ze ziet."

Eileen trok wel even een pruillip, maar ze begreep toch dat er niets anders op zat dan zich bij vaders mening neer te leggen. De inspecteur nam afscheid en vertrok. Inspecteur Hadley en meneer van der Meersch vergezelden hem. Mevrouw van der Meersch liet hen uit.

Eileen en John bleven alleen. Eileen kwam bij John op de leuning van de stoel zitten. „Je moet me helpen," fluisterde zij. „Dat dorp ligt hier een eeuwigheid vandaan. Als je er langer dan een dag blijft, zal ik het hier van de spanning niet meer uit kunnen houden. Je moet iets bedenken: iets, waar je mij bij nodig hebt, iets dat je zonder mij niet doen kunt."

John knikte. Hij zou het ook wel prettig vinden, als Eileen bij hem kon zijn. „Ik zal het proberen," zei hij. „Ik kan je daarginds ieder ogenblik opbellen. Er zal wel een telefoon in die herberg

„Ziet u dit dorpje hier? Het is heel klein. Op gewone kaarten vind je het niet."

„We zitten vol, mijnheer, tjokvol!" schreeuwde hij boven het rumoer uit.

zijn. Ga niet van huis weg, zodat ik je ieder ogenblik van de dag kan bereiken. Tenminste als we niet meteen weer terugkomen. Dat zou het geval kunnen zijn, als we Tom gauw vinden."

„Het is verschrikkelijk," mompelde Eileen, „ik kan nóg niet geloven, dat dit allemaal werkelijkheid is. Wat zal moeder in de war zijn."

En daarna bleven ze allebei diep in gedachten zwijgend voor zich uit zitten staren.

HOOFDSTUK XII

„Geef dan die kamertjes op zolder maar"

De gebeurtenissen verliepen de volgende dag een beetje anders dan John en zijn vader verwacht hadden. De dag begon al met een grote tegenvaller. De autobus was over tijd. „De hele dienstregeling is in de war," vertelde de chauffeur. „Ze hebben de weg omgelegd."

Inspecteur Hadley mopperde en zei een paar onvriendelijke dingen tegen de chauffeur, die het tenslotte ook niet kon helpen dat de weg omgelegd was. Gelukkig verstond de man geen Engels.

De stemming werd er bij Johns vader niet beter op toen ze onderweg ook nog een lekke band kregen. Er moest een wiel verwisseld worden, maar de chauffeur had niets bij zich om de wagen op te krikken. Dat gaf alweer een half uur oponthoud, daar er hulp moest komen uit de garage in Gent. Met al die vertraging dreigde het hele plan in duigen te vallen. Bovendien was Hadley er de man niet naar om werkloos te gaan zitten afwachten.

Toen de autobus eindelijk weer verder reed, zaten de inspecteur en zijn zoon strak naar buiten te turen in de hoop langs de weg iets bijzonders te ontdekken. Ze zagen echter niets. Ook het kruideniersbestelwagentje waar meneer Paulsen in zat, was nergens te zien.

Meer dan drie kwartier over tijd reden ze het dorp binnen waar ze zouden blijven. In de dorpsherberg waar meneer Hadley en John hun intrek zouden nemen, heerste een grote drukte. De gelagkamer was stampvol mensen. Je kon er de rook bijna snijden en een lawaaierige juke-box deed zijn best het gepraat en geschreeuw te overstemmen.

Hadley en John stonden bij het binnenkomen een ogenblik beteuterd te kijken. Moesten ze hier in deze herrie blijven logeren? De kastelein kwam met wanhopige gebaren naar hen toe.

„We zitten vol, mijnheer, tjokvol," schreeuwde hij boven het rumoer uit. „Er is geen tafeltje meer vrij hier binnen." Hij keek meneer Hadley eens aandachtig aan en gaf blijk van grote schranderheid door te vragen: „Engelsen of Amerikanen?"

„Engelsen," zei inspecteur Hadley. „We zijn op vakantie en zouden hier willen overnachten."

„Overnachten?" herhaalde de kastelein. Zijn gezicht betrok. En dat was geen wonder. Hij had namelijk maar twee kamers, die voor echte hotelkamers

„Er is beneden een meneer, die meneer Hadley wil spreken."

konden doorgaan. Gewoonlijk stonden ze het hele jaar leeg, maar juist nu waren ze verhuurd. „Tja," zei hij aarzelend, „wat zal ik u zeggen? Het hotel is vol. Maar. . . ik heb nog een paar kleine kamertjes op zolder."

Inspecteur Hadley dacht alleen aan Tom en dus kon het hem niet veel schelen of hij op een zolderkamertje zou moeten slapen. „Goed," zei hij, „geef dan die kamertjes op zolder maar."

Misschien zou hij zich nog wel even bedacht hebben, als hij de bewuste kamertjes gezien had. „Het lijken wel berghokken," zei hij tegen John, toen hij de vertrekjes in ogenschouw nam.

De „kamers" zagen er inderdaad niet erg aantrekkelijk uit. De bedden stonden onder het lage, schuine dak en je liep gevaar je hoofd te stoten als je overeind kwam. Je kon door de kieren tussen de pannen naar buiten kijken. De dekens waren al niet veel beter dan de rest. Ze waren al minstens twee mensenlevens meegegaan, er zaten grote scheuren in en hier en daar puilden de watten naar buiten. De veren van de bedden piepten en kraakten.

„We zullen het ermee moeten doen," zei inspecteur Hadley tegen zijn zoon. „Het zal mij benieuwen of ik een oog dichtdoe."

De dag kroop voorbij. Meneer Hadley en John hadden geen ogenblik rust. Nu eens ging de een, dan weer de ander naar buiten om te kijken of ze iets bijzonders konden ontdekken. Hadley trommelde voortdurend met zijn vingers op tafel, een teken dat hij zijn ongeduld nauwelijks kon bedwingen. Waarom kwam er geen bericht? Waarom liet Janssen niets van zich horen? En waarom kreeg hij geen nieuws over ingenieur Paulsen? Die ontmoeting tussen de ingenieur en de kinderrovers moest toch al lang achter de rug zijn.

Tot zes keer toe belde inspecteur Hadley het politiebureau in Gent op, maar telkens kreeg hij hetzelfde te horen. Ze wisten nog niets. Om negen uur 's avonds luidde het antwoord: „Er zijn moeilijkheden. Wacht op nader bericht."

Ze bleven wachten tot diep in de nacht, totdat de kastelein ging sluiten en overal rondom de diepste stilte heerste. Toen kropen ze doodvermoeid in bed. Ondanks alle ongemakken en alle narigheid sliepen ze ogenblikkelijk in.

Vroeg in de ochtend werden ze wakker. Ze luisterden naar het gerammel van melkbussen. In de verte loeiden koeien. De drukte op het erf van de herberg nam snel toe. Mensen kwamen zich wassen aan de pomp en haalden water. Ze bleven wat staan praten, dronken koffie en bier. Ook kwamen er al vrachtrijders langs. Ze lieten hun vrachtauto's op de weg staan en vulden de gelagkamer met luidruchtig gepraat. Bij een kop koffie zaten ze hun boterhammen op te eten.

Meneer Hadley was erg stil en teruggetrokken. Hij moest voortdurend aan Tom denken. Zou hij hem nog ooit terugzien? Tussen de twee kamertjes waar hij en John logeerden, bevond zich een soort overloop. Daar had hij enige ruimte om heen en weer te lopen. Als hij over iets nadacht, moest hij kunnen ijsberen. Waarom kreeg hij geen bericht over de dingen, die er gisteren gebeurd waren? Zou er iets misgegaan zijn? Hij ging weer zijn „kamer" binnen, maar nauwelijks was hij daar, of er werd geklopt. Toen hij opendeed stond er een meisje met een dienblad op de arm. Ze kon er nauwelijks mee door de deuropening komen. „Het ontbijt voor u en de jonge meneer," zei ze in haar beste Engels. Ze zette het blad op het kleine tafeltje. Er was maar één stoel, daarom moest John de stoel uit zijn kamer meenemen.

Meneer Hadley en John waren juist met het ontbijt gereed toen er weer geklopt werd. „Er is beneden een meneer," zei het meisje, „die meneer Hadley wil spreken." Hadley stoof zo wild overeind, dat het meisje ervan schrok. Hij liep haar bijna ondersteboven. John volgde hem. Hij had de bezoeker nog niet eerder gezien. De man zag er gewoontjes, om niet te zeggen slordig uit, maar John begreep onmiddellijk dat het een detective was, die zich vermomd had. De man bleef fluisterend met vader staan praten. John liep wat in de buurt rond. Na een paar minuten riep zijn vader hem. „Luister, John," zei inspecteur Hadley. „Ik ga nu met deze meneer naar Gent. Inspecteur Janssen heeft graag dat ik samen met hem het verdere onderzoek leid. Jij blijft nog een poosje hier. Bega geen domheden, hè? Je weet wat er op het spel staat. Ik weet niet wanneer ik terug zal zijn, maar het zal waarschijnlijk niet eerder dan morgen zijn." Hij draaide zich om en liep naar de trap om naar boven te gaan. „O ja," zei hij, „nog dit: kijk niet verbaasd op als je me straks ziet vertrekken. Om elke mogelijke verdenking de kop in te drukken zal ik me een klein beetje vermommen."

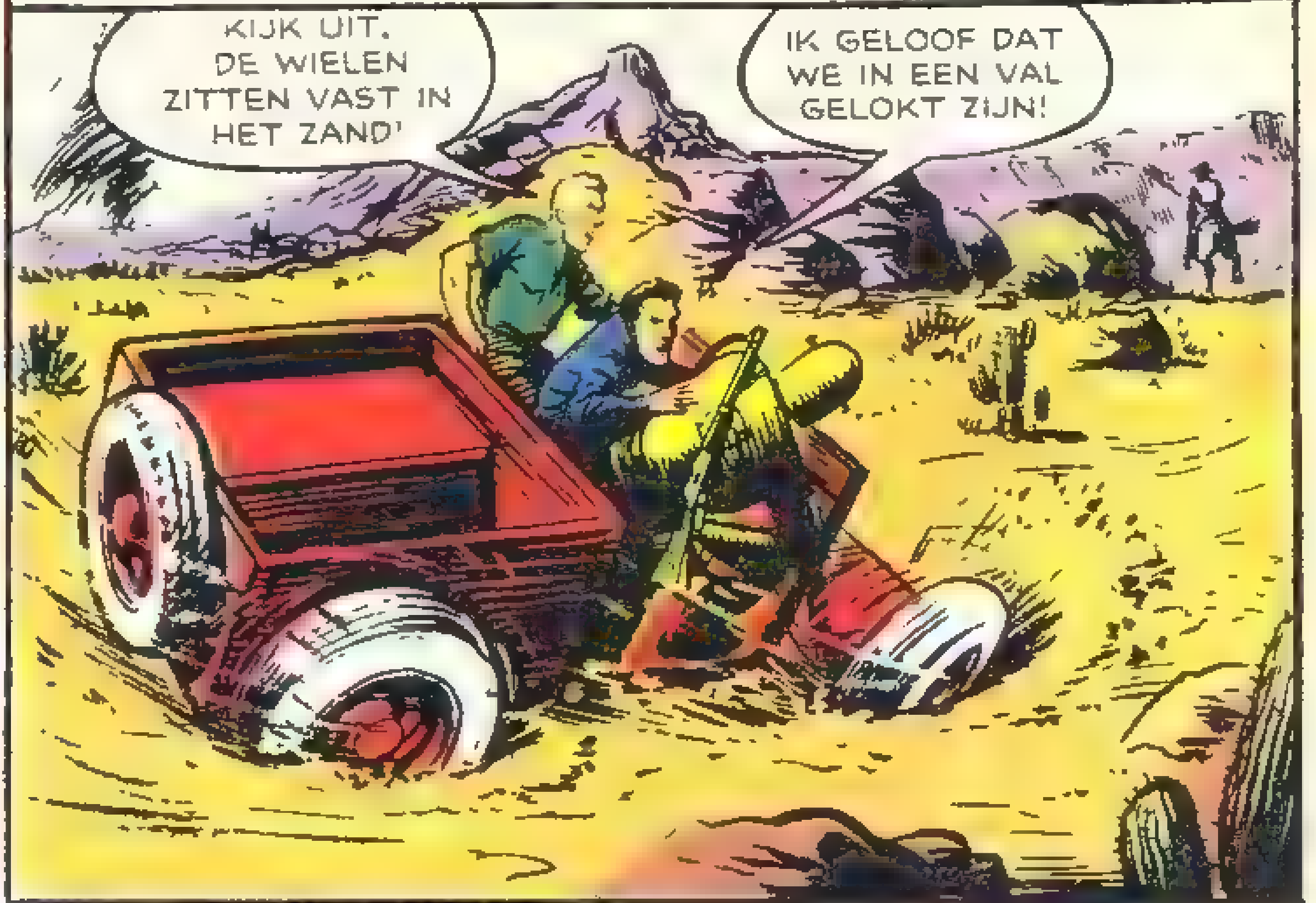
Met zeer eenvoudige middelen slaagde inspecteur Hadley erin zich zo goed als onherkenbaar te maken. Hij ontdeed zich van zijn boord en das en trok vervolgens het bovenste knoopje van zijn overhemd af. Hij sloeg de omslag van zijn broekspijpen enkele malen om en toen hij tenslotte van de kapstok een grijze pet van de kastelein had genomen, was hij werkelijk onherkenbaar.

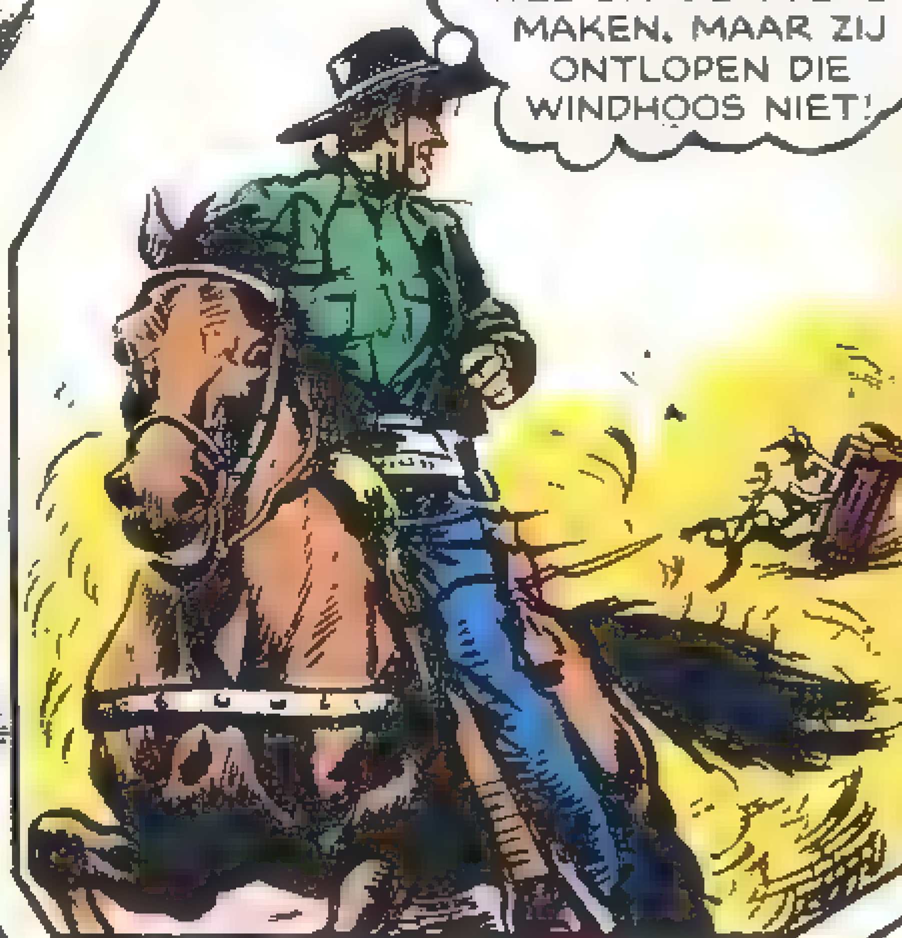
De detective, die er al even sjofel uit zag, reed op een oude fiets. Meneer Hadley ging bij hem achter op de bagagedrager zitten en toen ze wegreden zou niemand op de gedachte gekomen zijn, dat dit twee mensen van de politie waren.

Wordt vervolgd

De man van staal

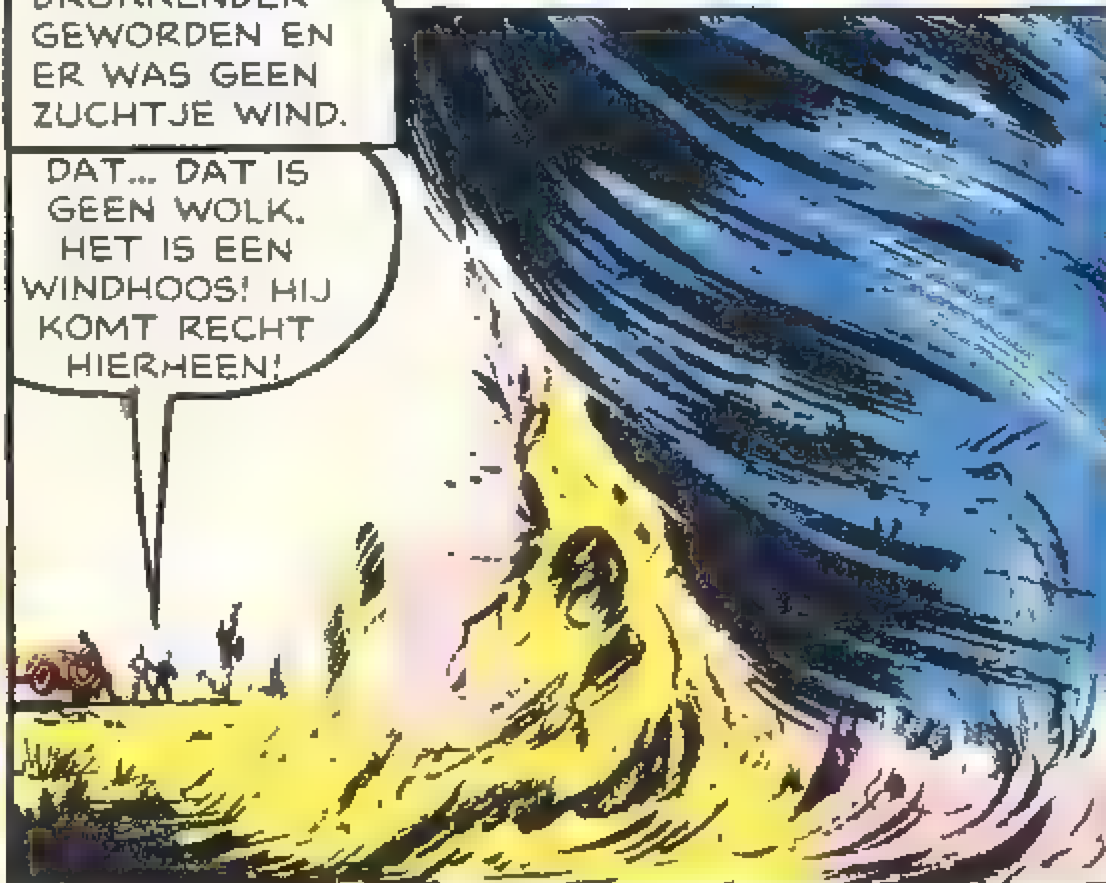

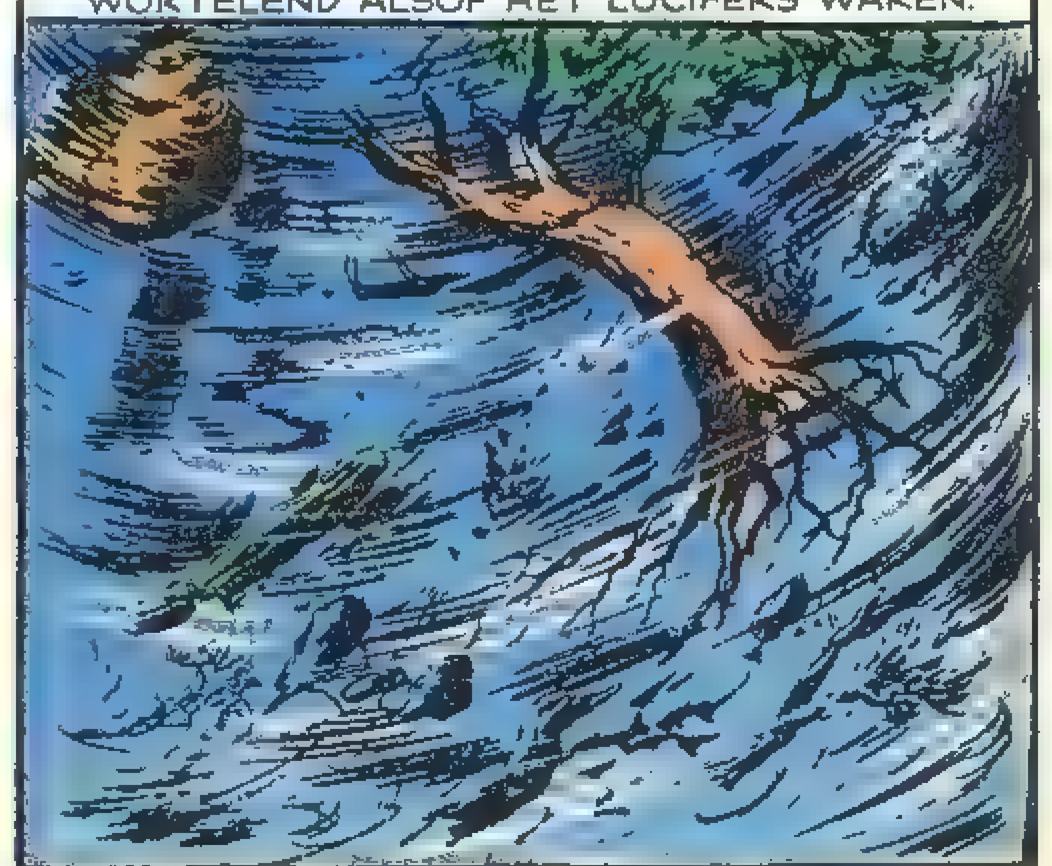

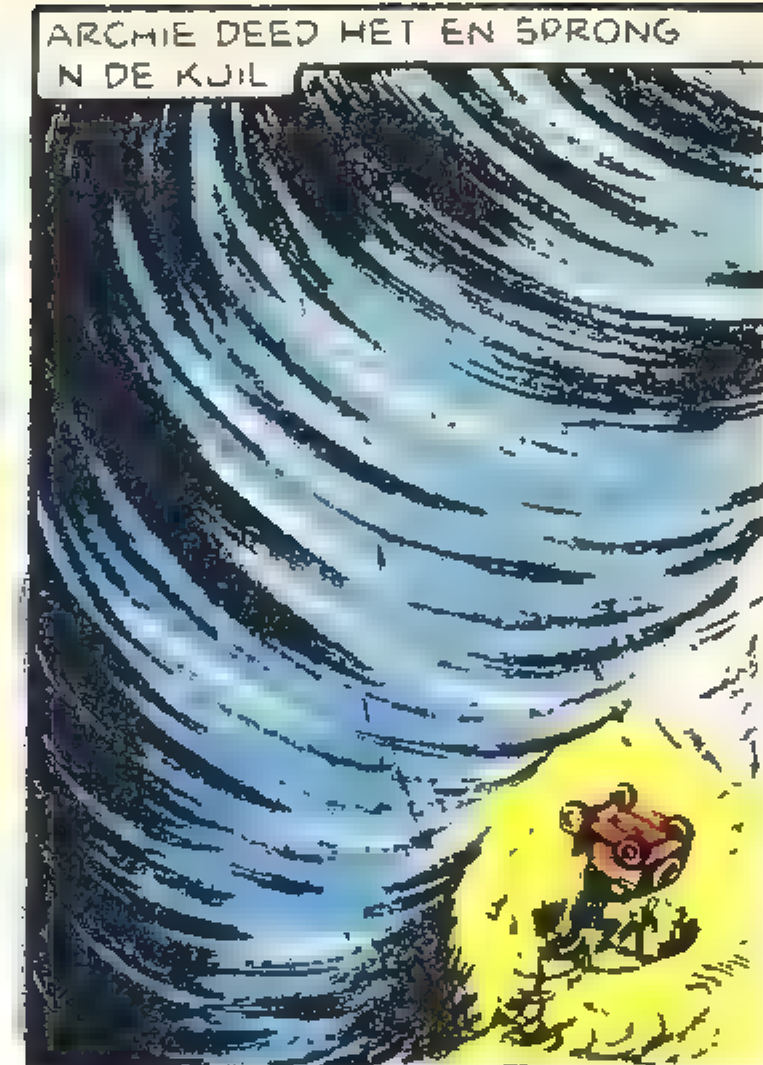

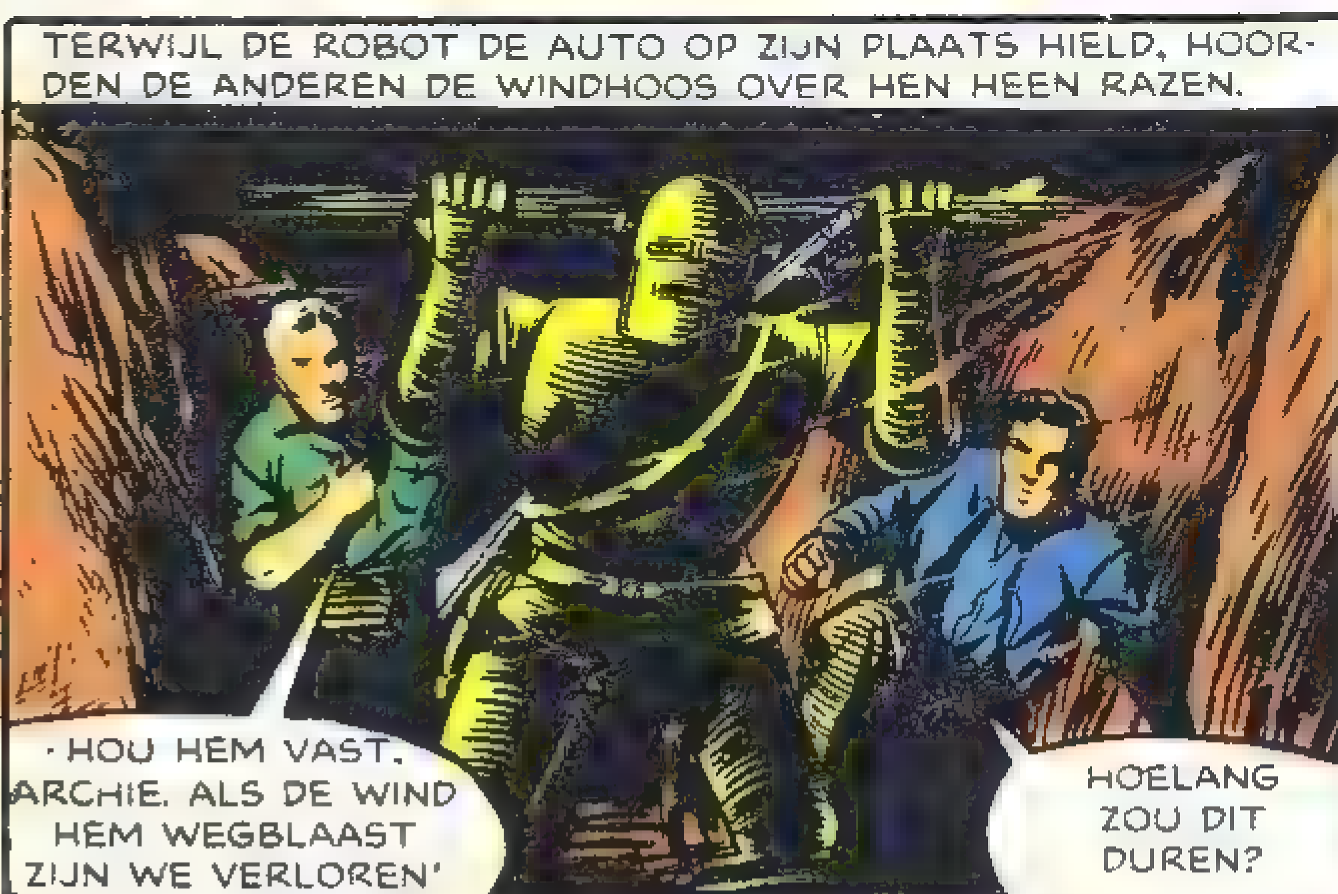

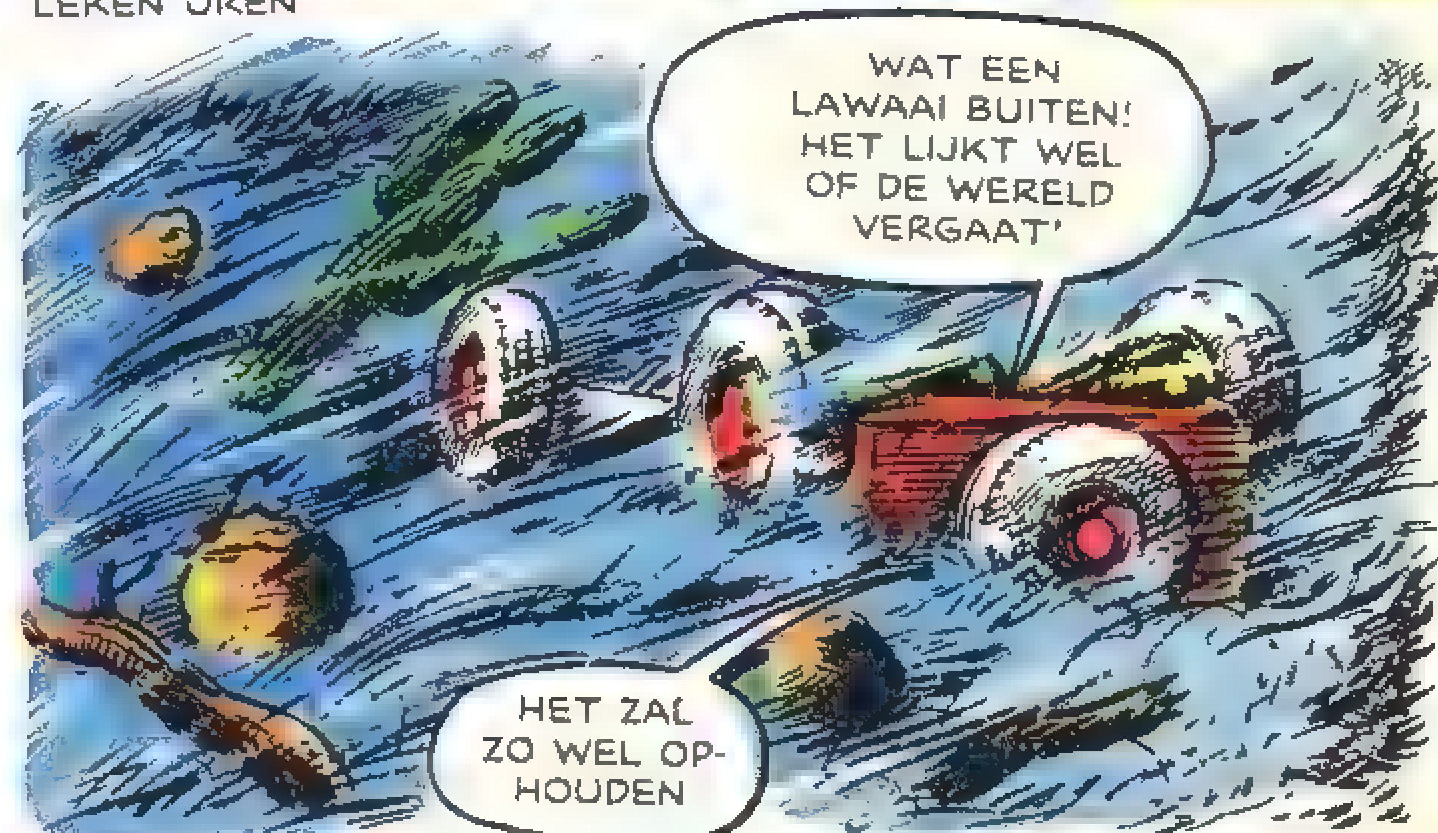

KOORTSACHTIG ZOCHT TED NAAR EEN SCHUILPLAATS VOOR HEN DRIEËN. TOEN LIET HIJ ARCHIE EEN SPA GRIJPEN.
GRAVEN, ARCHIE! ZO VLUG JE KUNT!
DE WINDHOOS IS ZO HIER!.

TOEN DE KUIL KLAAR WAS, SPRONGEN ZE ERIN.
ARCHIE, PAK DE TRAPAUTO EN ZET HEM OVER DE KUIL

ARCHIE DEED HET EN SPRONG N DE KUIL

TERWIJL DE ROBOT DE AUTO OP ZIJN PLAATS HIELD, HOORDEN DE ANDEREN DE WINDHOOS OVER HEN HEEN RAZEN.
HOU HEM VAST, ARCHIE. ALS DE WIND HEM WEGBLAAST ZIJN WE VERLOREN'
HOELANG ZOU DIT DUREN?

DE VOLGENDE MINUTEN LEKEN UREN
WAT EEN LAWAAI BUITEN! HET LIJKT WEL OF DE WERELD VERGAAT'
HET ZAL ZO WEL OPHOUDEN

TOEN DE WINDHOOS GEPASSEERD WAS, KWAM DE RUITER UIT ZIJN SCHUILPLAATS EN BESTEEG ZIJN PAARD.
DIE LUI ZIJN NERGENS MEER TE ZIEN. ZE ZULLEN WEL DOOD ZIJN!

WAT DE MAN NIET ZAG WAS DAT EVEN LATER DE DRIE VRIENDEN ONGEDEERD UIT HUN KUIL KROPEN.

DE WINDHOOS WAS VERDWENEN, MAAR VOOR TED EN KEN ZAG DE TOESTAND ER NIET BEST UIT.
DIE RUITER IS WEG, WE ZIJN VERDWAALD EN IK VERGA VAN DE DORST!
LATEN WE MAAR NAAR DIE HEUVELS GAAN. MISSCHIEN DAT WE DAAR WATER VINDEN.

ZE REDEN NAAR DE HEUVELS EN ARCHIE TROK DE AUTO TEGEN DE STEILE HELLINGEN OP.
KIJK EENS, DE GIEREN HEBBEN ONS IN DE GATEN!
JA, WE HEBBEN NIET VEEL GELUK. IK VRAAG ME AF HOE HET MET SIRDAR GAAT.

TED HERHAALDE DE LAATSTE WOORDEN VAN DE NDIAAN: „DE DODE..." OPEENS...
TED! TED' KIJK DAAR EENS! DAT IS WAT SIRDAR BEDOELDE...

Henk Bouwman

Het geheim van de grot

Elsbet Verdegaal haalde een zakdoek te voorschijn en veegde het zweet van haar gezicht. Ofschoon het nog vroeg in de morgen was en de zon nog maar nauwelijks boven de horizon was verschenen, hing er in het dal een drukkende hitte. Elsbet zuchtte diep en keek met iets van afgunst naar haar vriendin Annick, die blijkbaar helemaal geen last had van de warmte. Het rulle zandpad waarop zij liepen begon langzaam te stijgen in de richting van het Plateau de la Solfège, het geluid van de branding achter de rotsen werd duidelijker en na een kwartier kwamen de tenten in zicht. Elsbet begon ondanks de warmte wat harder te lopen, want ze wilde haar vader zo gauw mogelijk de stapel post laten zien, die ze uit het dorp Permagnac had meegebracht. Er waren brieven bij met vreemde postzegels en een hele bos kranten, waarin ongetwijfeld artikelen stonden over het onderzoekingswerk dat professor Verdegaal met zoveel succes in de grotten van La Solfège verrichtte. Hij was er pas een week mee bezig, maar de ontdekking van een aantal voorhistorische rotstekeningen in een van de grotten had de halve wereld in beroering gebracht. De meisjes liepen naar de grote tent die als werkruimte voor de professor dienst deed en terwijl Annick het voorzeil omhooghield, stapte Elsbet met een triomfantelijk gezicht naar binnen. Haar vader zat aan een tafel gebogen over een microscoop, maar toen hij zijn dochter en haar vriendin zag binnenkomen, stond hij op en kwam naar hen toe. Elsbet overhandigde hem de post en zei: „Kijk eens wat een stapel, vader. U bent hard op weg om wereldberoemd te worden."

Professor Verdegaal begon te lachen. Hij was een lange, enigszins verlegen man met dun, grijzend haar. „Nou, wereldberoemd lijkt me wat overdreven, maar ik vind het leuk dat zoveel mensen belangstellen in mijn werk. Laat eens kijken wat we hier zoal hebben." Hij keek vlug de post door. Opeens trok hij een brief uit de stapel en zei: „Hee, wat hebben we hier? Een brief van dr. Duclos uit Parijs. Dat vind ik leuk."

„Wie is dr. Duclos?" vroeg Elsbet.

„Dr. Jean Duclos is een heel beroemd oudheidkundige van de universiteit van Parijs. Ik heb hem nog nooit persoonlijk ontmoet, maar hij schijnt precies op de hoogte te zijn van mijn werk. Eens kijken wat hij schrijft." De professor boog zich over de brief. Na een tijdje keek hij de meisjes opgetogen aan. „Dat is goed nieuws," zei hij. „Werkelijk heel goed nieuws. Dr. Duclos schrijft dat hij het leuk zou vinden mij een handje te komen helpen. Hij vraagt of ik ervoor voel en zo ja, of ik hem dan direct op wil bellen. Hij is dan van plan zo gauw mogelijk hierheen te komen."

Elsbet zei: „Dat is een grote eer voor u, dat zo'n beroemd man hier wil komen. U neemt het aanbod toch zeker aan?"

„Ja, dat ben ik wel van plan. Ik zal aanstond even naar Permagnac gaan en hem opbellen. Eens kijken, zijn telefoonnummer staat in de brief. O ja, hier heb ik het." Professor Verdegaal vouwde de brief op en stak hem in zijn zak. „Ik vind het wel gezellig om een collega hier te hebben," zei hij. „En jij en Annick zullen dan over wat meer vrije tijd kunnen beschikken, want ik ben dan niet meer zo vaak aangewezen op jullie hulp."

„O, maar ik vind het heerlijk om u te helpen, professor," zei Annick.

„Ik ook," lachte Elsbet. „Het is hier machtig mooi en het werk in de grotten is erg opwindend."

De volgende dag tegen de avond kwam dr. Duclos in het kamp aan. Hij vertelde dat hij na het telefoontje van professor Verdegaal direct uit Parijs vertrokken was. Hij was een kleine man van even in de veertig, had een paar doordringende, zwarte ogen, droeg een dikke, hoornen bril en stug, kortgeknipt haar en was erg beweeglijk. Na het eten nam professor Verdegaal hem mee naar zijn werktent en nadat Elsbet hun koffie gebracht had, ging ze naar haar eigen tent. Ze nam een boek en ging zitten lezen, maar opeens moest ze denken aan wat Annick gezegd had vlak nadat dr. Duclos was aangekomen. Professor Verdegaal had de beide meisjes aan de doctor voorgesteld en hij had verteld, dat Elsbet direct na hun aankomst hier vriendschap had gesloten met de donkere Annick, de dochter van de politiecommissaris van Permagnac. Toen de meisjes een poosje later in de keukentent waren om voor het eten te zorgen, had Annick gevraagd: „Kennen jullie dr. Duclos eigenlijk?"

„Nee," antwoordde Elsbet. „Vader kent hem wel van naam, maar hij zei dat hij hem nog nooit ontmoet had. Maar waarom vraag je dat?"

„O, nergens om. Ik had alleen de indruk dat ik hem eens eerder ontmoet heb."

Even was het stil. Toen zei Elsbet: „Je hebt zeker eens een foto van hem in de krant gezien. Hij is erg beroemd, moet je rekenen."

Annick knikte, maar scheen nog niet helemaal overtuigd. Toen ze naar huis ging, begon ze er weer over. „Ik heb onder het eten nog eens goed op hem gelet," zei ze, „en ik weet nu zeker dat ik hem ooit ergens gezien heb. Trouwens, hij schijnt mij ook te kennen, want hij zat voortdurend naar me te kijken. Nou, ik zal er nog weleens over nadenken."

„Doe dat," zei Elsbet lachend. „Nou, tot morgen. Je komt morgen toch?"

„Natuurlijk. Wel te rusten."

De volgende morgen werd Elsbet om acht uur wakker. In haar tent was het donker, maar toen ze een flap van het zeil oplichtte stroomde het heldere daglicht naar binnen. Ze waste zich, kleedde zich aan en liep naar de keukentent om het ontbijt klaar te maken. Toen ze bij de tent kwam zag ze tot haar verbazing dat haar vader al op was. Hij stond onder het afdak over een primus gebogen en was bezig eieren te bakken. „U bent al vroeg uit de veren, vader," zei Elsbet verbaasd. „Hebt u goed geslapen?"

„Nou, eerlijk gezegd niet. De oorzaak daarvan ligt bij dr. Duclos."

„Dr. Duclos? Hoezo?"

„Nou, ik ben vannacht een paar keer wakker geworden omdat hij in zijn tent liep rond te scharrelen en vanmorgen om zes uur kwam hij vragen hoe laat ik altijd naar de grotten ging. Ik zei hem dat het niet mijn gewoonte was voor negenen te beginnen en toen vroeg hij of ik er bezwaar tegen had dat hij er vast een kijkje ging nemen. Die man schijnt er geweldig op gebrand te zijn de grotten en de rotstekeningen te onderzoeken. Gisteravond ben ik al even met hem naar de grotten geweest en omdat hij dus de weg al zo'n beetje kende heb ik maar ja gezegd."

„Moest hij dan eerst niet ontbijten?"

„Hij zei dat hij voor 's morgens elf uur nooit iets gebruikte."

Elsbet schudde haar hoofd. „Gekke gewoonte," vond ze. „Enfin, hij moet het zelf weten."

„Zo is het," beaamde de professor. „Zeg, wil je straks mijn ontbijt naar de werktent brengen? Ik wil nog een paar dingen nakijken voor ik naar de grotten ga." Hij ging de tent uit en Elsbet begon het ontbijt klaar te maken. Uit de draagbare radio, die ze had aangezet, klonk vrolijke muziek, die opeens werd afgebroken voor een extra-nieuwsuitzending.

„In de afgelopen nacht is ter hoogte van het dorp Permagnac weer een schip op de rotsen gelopen," zei de omroeper. „Dit is al de derde keer in enkele weken tijd. Men vermoedt dat de vuurtoren, die ten noorden van Permagnac bij de Rond Point staat, tijdelijk is uitgevallen. De reddingboot uit het dorp heeft de opvarenden van boord kunnen halen. Het schip, een kustvaarder, is zwaar beschadigd en het grootste gedeelte van de lading schijnt op mysterieuze wijze verdwenen te zijn. Politie en havenautoriteiten stellen een onderzoek in." Elsbet zuchtte en draaide de knop om. In gedachten nam ze zich voor 's middags samen met Annick naar de verongelukte boot te gaan kijken. Ze zette de ontbijtboel op een groot dienblad en liep ermee naar de werktent, waar ze haar vader in gesprek vond met Annick. „Nou zeg," begon ze verbaasd, „zijn jullie vanmorgen allemaal voor dag en dauw opgestaan? Heb je eigenlijk al ontbeten, Annick?"

Annick schudde haar hoofd. „Nee."

„Nou, je kunt wel met ons meeëten."

Weer schudde Annick haar hoofd. „Nee, dank je. Ik eet 's morgens nooit."

Elsbet schoof een stoel bij de tafel en zuchtte: „Jij ook al niet? Nou, je moet het zelf weten, hoor, maar vader en ik moeten eerst iets eten, anders zijn we tot niets in staat." Zij en professor Verdegaal begonnen zwijgend te eten, maar het viel Elsbet op dat haar vader weinig eetlust had. Na een tijdje zei ze: „Zeg, Annick, gisteren beweerde je dat je dr. Duclos ergens van kende. Heb je er nog over nagedacht?"

„Ja, maar ik. . . eh. . . ik weet het nog niet zeker. Ik. . ."

„Je moet het maar eens aan je vader vragen. Misschien kent die hem."

Annick knikte, maar zei niets.

Een half uur later werd de maaltijd beëindigd en even daarna ging de professor naar de grotten. De meisjes ruimden de tenten op en luierden wat in de zon. Elsbet begon over het ongeluk met het schip, maar Annick was niet erg spraakzaam en antwoordde alleen met ja of nee. Ze scheen voortdurend in gedachten te zijn.

Tegen het middaguur kwamen professor Verdegaal en dr. Duclos het kamp in. Naast de professor leek de Franse geleerde een dwerg. Hij droeg een oranjekleurig hemd, dat aan de hals open was, en een hoed met een brede rand beschermde zijn ogen tegen de zon. Onder het gesprek maakte hij drukke gebaren met zijn handen.

Met zijn vieren aten ze brood in de keukentent en onder het eten zei professor Verdegaal: „Elsbet, ik moet vanmiddag naar Pertous voor een lezing. Ik moet er om half drie zijn. Wil je schone kleren voor me klaarleggen?"

Elsbet knikte. Ze had niets gehoord over een lezing, maar het gebeurde de laatste tijd wel vaker dat haar vader naar een vergadering of bijeenkomst moest en dus schonk ze er geen bijzondere aandacht aan. „Goed, vader. Gaat u met de auto? Dan zal ik zo even kijken of hij nog toonbaar is."

Dr. Duclos had het gesprek met belangstelling gevolgd en vroeg: „Voor wie geeft u die lezing, beste vriend?"

De professor antwoordde niet direct. Hij scheen even na te denken, toen zei hij vlug: „Voor het oudheidkundig genootschap." Hij stond op en verliet de tent.

Dr. Duclos keek glimlachend naar de meisjes, schraapte zijn keel en zei: „Eh. . . jongedames, jullie hebben er zeker geen bezwaar tegen als ik me vanmiddag weer in de grotten terugtrek, hè? Ik vind dit onderzoek ongelooflijk interressant." Hij stond op, maakte een buiging en ging de tent uit. Elsbet keek hem peinzend na en maakte voor zichzelf uit dat ze dr. Duclos niet erg mocht. Ze hield niet van zijn vleierige vriendelijkheid, maar ze wilde er tegen Annick niets van laten merken, want misschien vond die zo iets heel gewoon. Daarom vroeg ze: „Annick, heb jij plannen voor vanmiddag?"

„Eh. . . ja. Ik wilde graag weer eens naar de grotten."

„Naar de grotten? Heb je niet meer zin om naar het strand te gaan? Dan kunnen we meteen dat gestrande schip eens van dichtbij bekijken."

Annick schudde haar hoofd. „Als je het niet erg vindt, wil ik toch liever. . ."

„O. . . eh. . . nou, goed, hoor. Dan gaan we op een andere keer naar dat schip. Het zal er wel een paar dagen blijven liggen."

Tegen tweeën liepen de meisjes naar de ingang van de grootste grot. Ze hadden ieder een zaklantaarn en lucifers bij zich, want de professor had hun gezegd dat ze nooit zonder die spullen een grot moesten binnengaan. Elsbet en Annick gingen de grot binnen en kwamen in een tamelijk brede gang, waarvan het plafond hoog genoeg was om rechtop te lopen. Een poosje konden ze bij de flauwe streep daglicht die door de ingang naar binnen viel genoeg zien om te lopen, maar toen de gang na ongeveer vijftig meter een scherpe bocht naar rechts maakte, moesten ze hun zaklantaarns aandoen. De bodem begon langzaam te stijgen en het geluid van hun voetstappen werd helder weerkaatst door de rotswanden. Dertig meter verder kwamen ze bij een splitsing. Elsbet, die voorop liep, bleef staan. De linkergang leidde naar de grote zaal, waar haar vader de voorhistorische tekeningen had ontdekt, en de rechtergang leidde dieper de rotsen in. Professor Verdegaal was nog niet in deze gang doorgedrongen en hij had de meisjes verboden erin te gaan. Hij had gezegd dat hij van plan was binnenkort deze gang nader te onderzoeken. Elsbet en Annick stonden een ogenblik stil bij elkaar en Elsbet zei: „Ik zou best de rechtergang eens in willen."

De grote zaal kennen we nu onderdehand wel op ons duimpje. Jammer dat vader het niet wil hebben." Op dat ogenblik stootte Annick haar vriendin aan en legde een vinger op haar mond. Elsbet keek haar verbaasd aan en spitste onwillekeurig haar oren. Eerst hoorde zij niets anders dan het zachte geruis, dat altijd in de grotten te horen was en dat volgens haar vader op de aanwezigheid van verborgen waterstromen wees. Maar toen ze scherper luisterde drong opeens een ander geluid tot haar door. Het klonk of ergens in de verte iemand zachtjes zong. ,,Wat. . ." begon Elsbet fluisterend, ,,wat. . . is dat?" De echo van haar stem gleed zachtjes door de gangen. ,,Wie. . ."

Nu scheen Annick tot leven te komen. Ze maakte een vaag gebaar en zei: ,,Nou, ik denk dat het die vriend van je vader is. Je hoeft je niet zo op te winden."

Elsbet uitte een zucht en begon zacht te lachen. ,,Och ja, natuurlijk. Nou, zullen we dan maar naar de grote zaal. . ."

Annick schudde haar hoofd. ,,Volgens mij is hij niet in de grote zaal." Zij wees op de rechtergang. ,,Hij is daarheen gegaan."

Het vreemde geluid was nu niet meer te horen en afgezien van het ruisen van het water was het doodstil in de grot. Elsbet was ervan overtuigd dat de Franse geleerde in de zaal was, maar haar vriendin hield vol van niet. Tenslotte spraken ze af dat Annick op de splitsing zou blijven, terwijl Elsbet een kijkje ging nemen in de grote zaal. Als dr. Duclos daar niet was, zouden ze altijd nog verder kunnen zien. Elsbet volgde de linkergang en kwam al gauw in de zaal, waarvan de wanden waren versierd met tekeningen van mensen en dieren. Ze liet het licht van haar lantaarn door de ruimte spelen, maar merkte al gauw dat dr. Duclos er niet was. Zou Annick dan gelijk hebben? Had de Fransman zich dieper in de rotsen gewaagd zonder dat hij het terrein voldoende kende? Ze liep terug naar de splitsing en zag tot haar verbazing dat Annick er niet meer was. Juist vroeg ze zich af of ze terug zou gaan naar de ingang van de grot of hier blijven wachten, toen ze een hand op haar schouder voelde. Snel draaide ze zich om en zag Annick naast zich staan. ,,O, gelukkig dat je er bent."

,,Sst. Niet zo hard. Ik heb iets ontdekt."

,,Wat dan? Waarom doe je zo geheimzinnig?"

Annick had haar lantaarn aangeknipt en richtte het licht op de toegang tot de rechtergang. ,,Durf jij daarin?"

,,Ik denk het wel, maar je weet wat vader. . ."

,,Het is niet gevaarlijk. Ik ben er net al in geweest. Het is net zo'n gang als deze, alleen wat smaller. Durf je?"

Even aarzelde Elsbet nog, toen won haar nieuwsgierigheid het en achter Annick aan ging ze de gang binnen.

,,Licht uit," fluisterde Annick.

Elsbet knipte gehoorzaam haar lantaarn uit en volgde voorzichtig haar vriendin. Opeens hoorde zij weer het geluid dat leek op zingen, maar ze merkte nu dat het praten was. Ze stootte Annick aan en zei: ,,Als dr. Duclos hier ergens aan het werk is, hoeven we toch niet zo geheimzinnig te doen?"

Annick gaf geen antwoord, maar trok haar verder de gang in. Na een tijdje zag Elsbet een flauw gelig lichtschijnsel. Het kwam van rechts en toen ze nog een eindje waren doorgelopen keek ze opeens in een kleine ruimte, die verlicht was door een aantal zaklantaarns, die in nissen in de wand waren geplaatst. In het midden van de ruimte stonden een paar grote kisten en tegen de linkerwand bevond zich een tafel. Op de tafel stonden twee vierkante metalen dozen, waaraan een rij knoppen zaten. Voor de tafel stonden drie mannen. Een van hen hield een stuk papier in de hand en mompelde hafluid iets voor zich heen. Onderwijl was hij bezig een van de metalen dozen uit elkaar te nemen. Een ogenblik keek Elsbet in opperste verbazing toe. Toen zag ze pas dat de man met het stuk papier dr. Duclos was. Geen van de drie mannen had de meisjes gezien, want ze waren druk doende de verschillende voorwerpen in de krat op de grond te leggen.

,,Zijn dat dingen van vader die hij inpakt?" vroeg Elsbet fluisterend.

,,Nee. Voorzichtig, hij kijkt hierheen."

Ze doken weg in de gang en zagen dr. Duclos naar de andere kant van de zaal lopen. Hij gaf een teken aan de twee andere mannen en een ogenblik later waren ze alle drie in een rotsspleet verdwenen. Elsbet keek Annick aan en vroeg: ,,Snap jij er iets van? Wat voeren ze hier uit en. . ."

,,Ik geloof dat ik het begrijp. Dr. Duclos is bezig de aftocht te blazen."

,,De aftocht. . ."

,,Kom mee, ik wil die spullen daar weleens van dichtbij bekijken."

,,Maar als hij terugkomt. . . Misschien wordt hij wel kwaad. . ."

,,Ja, dat zal hij zeker, maar ik veronderstel dat hij voorlopig wel wegblijft. Het zal een heel karwei zijn om de lampen en de leidingen te demonteren."

,,Om de wat. . ." Elsbet begon van het hele geval hoe langer hoe minder te begrijpen en ze wilde Annick om uitleg vragen, maar het Franse meisje trok haar mee de ruimte in. Voorzichtig liepen ze naar de tafel en bekeken de metalen dozen, die bijna helemaal uit elkaar genomen waren. ,,Weet je wat dat is?" fluisterde Annick.

,,Nee."

,,Een radiozender. En dat daar is een ontvangtoestel."

,,Maar wat moet dr. Duclos met. . ."

,,Luister." Annick keek naar de rotsspleet waardoor de mannen waren verdwenen en zei: ,,Je vader en jij dachten dat dr. Duclos een oudheidkundige was uit Parijs, hè? Nou, herinner je je nog dat ik dacht dat ik hem al eens eerder ontmoet had? Achteraf bleek dat niet zo te zijn, maar toen ik hem diezelfde avond aan mijn vader beschreef, wist die het wel. Dr. Duclos is helemaal geen oudheidkundige. Hij heet ook geen Duclos, maar iets van Delamare of zo. Een half jaar geleden is hij wegens smokkelarij opgesloten in de gevangenis van Pertous, maar ongeveer drie weken geleden wist hij te ontsnappen. Kort daarop liep hier vlakbij een schip op de rotsen en een paar dagen later nog een. Toen er een onderzoek was ingesteld bleek het licht van de vuurtoren bij Rond Point in beide nachten uitgevallen te zijn. De vuurtorenwachter, de oude Jean-Louis, werd telkens bewusteloos in de toren gevonden. Hij kon zich niet herinneren wat er gebeurd was. Toen ik vanmorgen wakker werd vertelde mijn vader dat er de afgelopen nacht weer een schip was vastgelopen. Hij zei ook dat hij vermoedde dat dit het werk was van een bende en dat die bewuste dr. Duclos van jullie hier de hand in had, maar hij had natuurlijk geen bewijzen. Daarom vroeg hij mij of ik de hulp wilde inroepen van jouw vader. Dat deed ik vanochtend en we waren net een plan aan het opstellen toen jij verscheen. Jouw vader zou vanmiddag zogenaamd naar een lezing gaan in Pertous. Duclos was dan alleen in de grotten en het was de bedoeling dat ik uit zou zoeken wat hij daar uitvoerde. Mijn vader kon het niet doen, want dat zou direct opvallen. . ."

,,O, dus daarom wilde jij vanmiddag per se hierheen en niet naar het strand?"

,,Ja. En je ziet dat we succes hebben. Duclos heeft op de een of andere manier onraad geroken en hij pakt zijn spullen in. Kijk, ik vermoed dat ergens verderop in de rotsen een paar sterke lampen staan opgesteld, die 's nachts worden aangestoken. Het licht van de vuurtoren valt uit en de schepen vertrouwen automatisch op deze lichten hier, met het gevolg dat ze regelrecht op de rotsen lopen."

,,En waar dient dan die zender voor?"

,,Daarmee onderhoudt Duclos contact met zijn helpers. Je begrijpt dat hij al het werk niet zelf kan doen. Via de radio geeft hij aanwijzingen aan een stel lui op het strand, die dan wat je noemt voor het vuile werk zorgen. Twee van hen heb je net gezien. Ik ken ze wel; het zijn een paar beruchte typen uit de omgeving."

Elsbet kon haar oren niet geloven. Dus dr. Duclos was in werkelijkheid een smokkelaar, een bendeleider, die. . . Een koude luchtstroom langs haar benen bracht haar met een schok tot de werkelijkheid terug. Annick greep haar arm en trok haar naar de uitgang van de ruimte, maar nog voordat ze zich in de gang in veiligheid gesteld hadden verscheen dr. Duclos in de rotsspleet. Hij greep met een vlugge beweging naar zijn zak en het volgende moment glansde in zijn hand het staal van een revolver. ,,Halt jullie," riep hij en kwam langzaam naar voren. ,,Wat voeren jullie hier uit? Heeft je vader je niet gezegd dat je niet op eigen houtje de rotsen in mocht gaan?" Hij kwam naar de meisjes toe en zwaaide de revolver dreigend heen en weer. Elsbet voelde haar hart in haar keel kloppen. Ze besefte dat ze veel te onvoorzichtig waren geweest door hier naar binnen te gaan, terwijl die man in de buurt was.

Duclos stond nu vlak voor hen en keek hen met zijn doordringende ogen aan. ,,Ik vermoed dat jullie de waarheid hebben achterhaald, is het niet? Dat kun je van zulke nieuwsgierige apen verwachten. Het lijkt me het beste dat ik jullie maar een tijdje opsluit tot ik hier klaar ben. Daarna kun je alles aan de professor gaan vertellen, maar dan ben ik al gevlogen. Vooruit, naar die spleet en denk erom: geen verdachte beweging." Met de revolver op hen gericht begon hij de meisjes naar de spleet te drijven waardoor hij zelf juist was binnengekomen. Annick en Elsbet volgden zijn bevelen schoorvoetend op. Toen ze vlak voor de spleet stonden, zei Duclos: ,,Draai je om en vlug naar binnen."

Met knikkende knieën ging Elsbet als eerste naar binnen. Voor haar strekte zich een donkere tunnel uit met aan het eind daarvan een klein lichtpuntje. Achter zich hoorde ze Annick naar binnen komen. Wat daarna gebeurde duurde niet langer dan een seconde. Annick siste: ,,Liggen," en gaf haar een duw, waardoor ze voorover tuimelde en op haar handen op de grond terechtkwam. Tegelijkertijd schopte het Franse meisje hard achteruit. Duclos, die de schop precies tegen zijn schenen kreeg, gaf een schreeuw en meteen daarop werd het geluid van een schot duizendvoudig door de rotswanden weerkaatst. ,,Lopen," riep Annick en half versuft begon Elsbet te hollen. Ze waren al een heel eind verder toen Annick riep: ,,Daar, die nis in. Vlug." In de zijwand van de tunnel was een nisvormige ruimte en de meisjes doken er tegelijkertijd in.

,,Wat. . ." begon Elsbet hijgend, maar Annick legde haar vinger op de mond.

Elsbet spitste haar oren en verwachtte elk ogenblik de kleine gestalte van dr. Duclos te zien opdagen of de knal van een tweede schot te horen, maar niets van dat alles gebeurde. Wel werd er een ander geluid hoorbaar, een getik, dat snel overging in gedreun en door de rotsen werd weerkaatst. ,,Daar komen ze," fluisterde Annick. ,,Ik hoop dat ze op tijd zijn."

,,Wie bedoel je? De helpers van. . ."

,,Nee, mijn vader en de agenten."

,,Wisten zij dan dat wij. . ."

,,Ja, natuurlijk. Ze zijn even na ons de grot binnengekomen. Ze hebben zich schuilgehouden tot ze al dat lawaai van daarnet hoorden. Luister. . ."

In de verte klonk een verward rumoer en even later zei Annick: ,,Ik denk dat de kust nu wel veilig is. Kom maar."

Toen de meisjes uit de nis in de gang stapten, zagen ze iemand met een sterke zaklantaarn op zich af komen. Toen de gestalte dicht bij hen was zagen ze dat het professor Verdegaal was. Bij het zien van Elsbet en Annick begon hij te lachen en de meisjes konden zien dat hij erg opgelucht was. ,,Gelukkig, jullie zijn ongedeerd," zei hij. ,,Hebben jullie niets? Niet gewond? Gelukkig. Hè, ik ben blij dat het afgelopen is."

,,Is hij gepakt?" vroeg Annick vlug.

De professor knikte. ,,Ja, hij was volkomen verrast. Je moet hem een enorme trap hebben gegeven, want hij lag nog op de grond. We waren precies op tijd."

Elsbet haalde opgelucht adem. Ze had van de hele zaak nog lang niet alles begrepen, maar ze snapte wel dat het gevaar nu geweken was. ,,Vader," zei ze, ,,dus dr. Duclos was helemaal niet. . ."

,,Nee, kind," zei professor Verdegaal. ,,Hij was niet de man voor wie hij zich uitgaf. Deze man, Delamar genaamd, is een beroepsschurk, die zich vooral bezighoudt met smokkelarij. Toen wij hier verschenen was hij net begonnen met het laten verongelukken van schepen. Hij begreep evenwel dat hij zijn praktijken zou moeten stopzetten en dus verzon hij een list om onder onze ogen veilig de aftocht te kunnen blazen. Het schip dat vannacht op de rotsen liep was zijn laatste werk. Daarna wilde hij zijn spullen inpakken en met de noorderzon vertrekken."

,,O," zei Elsbet nadenkend, ,,dus daarom ging hij vanmorgen in alle vroegte naar de grotten en hebt u hem de afgelopen nacht in zijn tent horen stommelen. Maar. . . toen u die brief kreeg uit Parijs, hebt u toch de échte Duclos opgebeld. ."

,,Nee, dat heb ik niet. Herinner je je nog dat er in de brief een telefoonnummer stond vermeld? Nou, ik heb natuurlijk dat nummer gebeld zonder na te gaan of het wel het nummer van de echte dr. Duclos was. Je moet niet vergeten dat ik de doctor nooit persoonlijk heb ontmoet, dus zijn stem zei me niets. Toen Annicks vader verdenking kreeg tegen onze gast, heeft hij laten uitzoeken hoe dit zaakje in elkaar zat. De echte dr. Duclos bevond zich in Parijs en wist van niets, maar hij heeft me een uur geleden opgebeld en. . . nou, raad eens. . . hij komt overmorgen hier een kijkje nemen, want hij heeft echt belangstelling voor mijn werk."

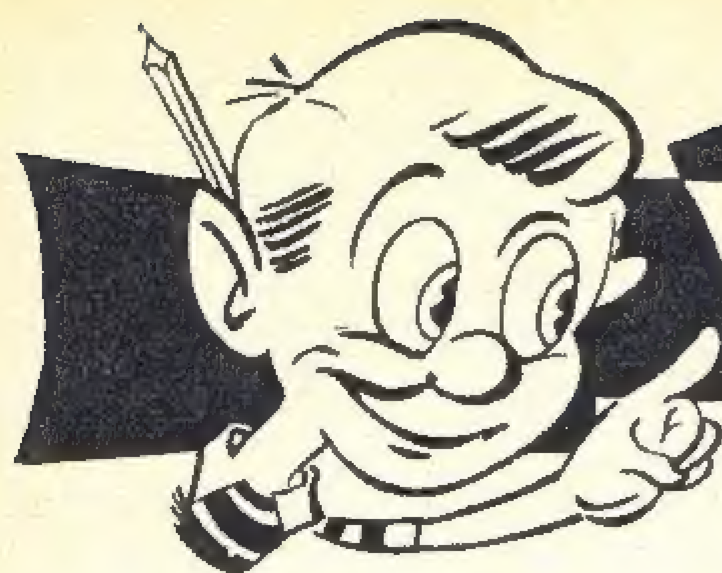
Elsbet knikte zwijgend. De zaak was haar duidelijk. Samen met haar vader en Annick liep ze terug naar de kleine zaal.

,,Jullie hebben je kranig gehouden," zei de professor. ,,Dank zij jullie hebben we een hele bende kunnen inrekenen."

Toen ze de zaal betraden zagen ze nog net dat de pseudo-dr. Duclos en een vijftal mannen geboeid werden weggevoerd. Elsbet begon te lachen. ,,Nou, vader," zei ze, ,,het meeste heeft Annick gedaan, hoor. Ik snapte er niet veel van."

,,Daar heb je gelijk in," antwoordde professor Verdegaal, ,,maar Annick is ook niet voor niets de dochter van een politiecommissaris."

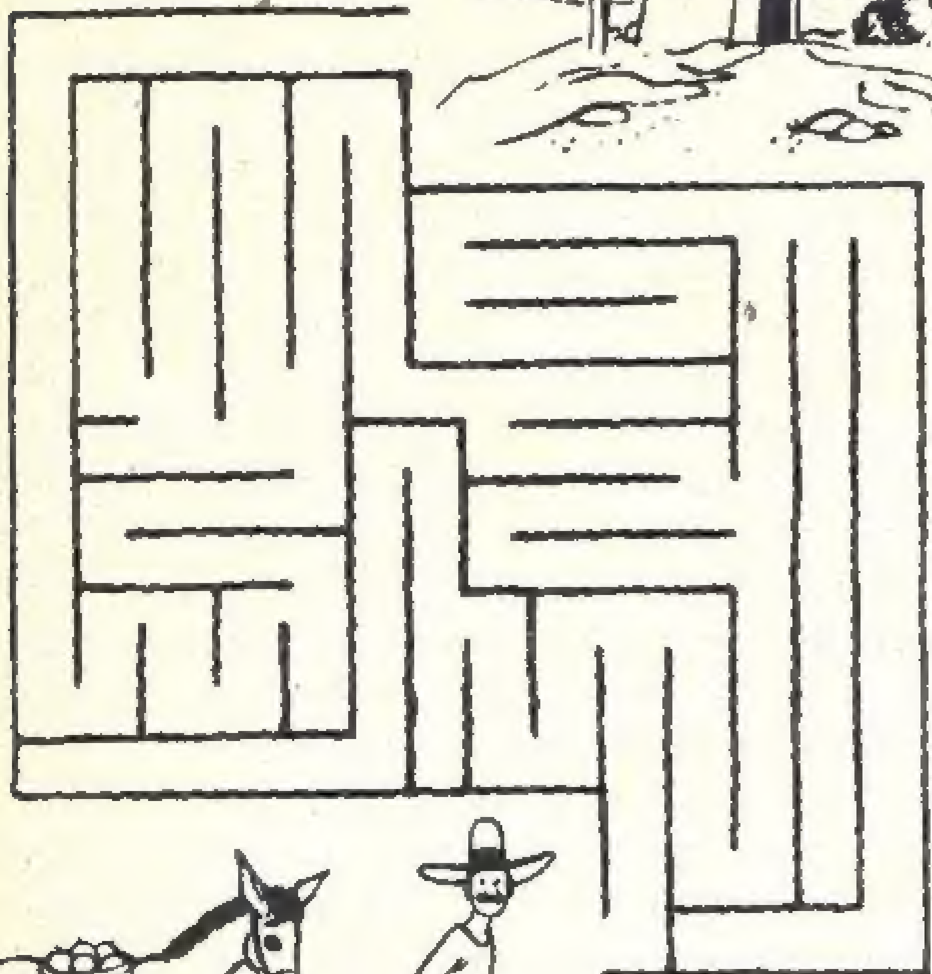

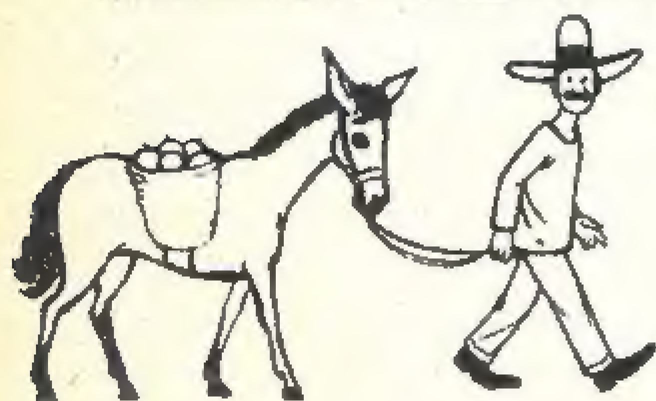

Wie puzzelt er mee?

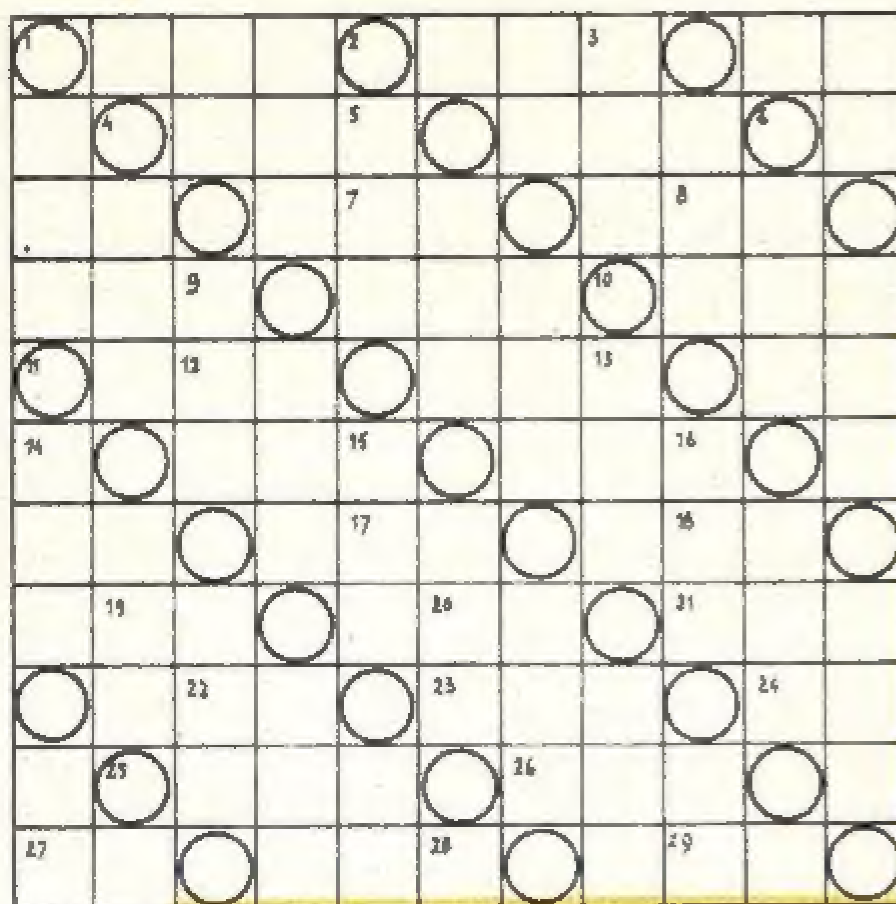
Pedro en zijn ezel wonen in Mexico. Ze zijn naar de markt geweest, maar op de terugweg zijn ze verdwaald. Wie brengt hen even thuis?

Verborgen rijmpje

Je moet beginnen met je niets aan te trekken van de cirkeltjes, die je in dit vierkant ziet staan. De betekenis daarvan komt later pas aan de orde.

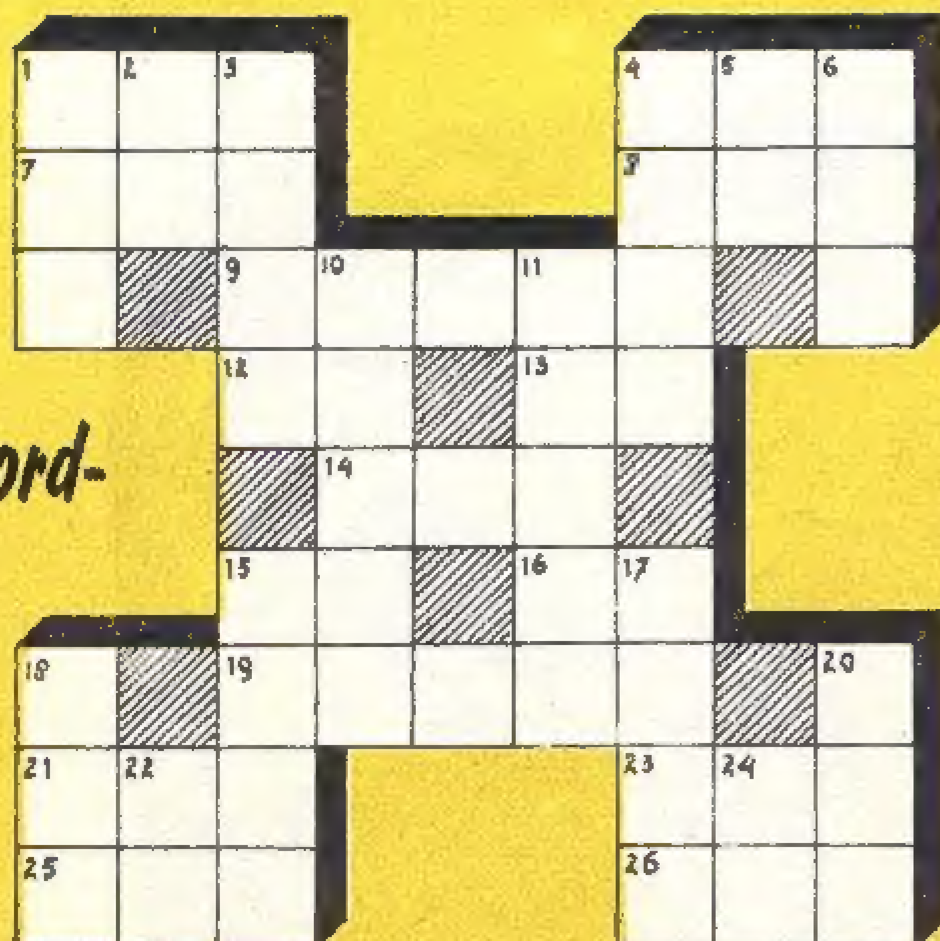
Eerst ga je woorden invullen (die achter elkaar doorlopen), volgens onderstaande omschrijvingen. Het eerste woord bestaat uit vier letters, het tweede uit drie, het derde uit vijf en zo verder.

Als je het gehele vierkant hebt ingevuld, ga je de letters, die in de kringetjes terechtgekomen zijn, naast elkaar op een papiertje schrijven. Je begint links bovenaan en gaat dan gewoon van links naar rechts verder. De volgende regel ook weer links beginnen en zo doorgaan tot de laatste letter rechts beneden. Je zult zien, dat er dan een rijmpje te voorschijn komt.

Omschrijvingen:

1 Dokter
2 Lage vrouwenstem
3 Schelm, guit
4 Indien
5 Jongen
6 Iets in je slaap beleven
7 Wandelplantsoen
8 Krachtig
9 Erwtensoep
10 Schop, ladder
11 Produkt van de kip
12 Gevederde vriend
13 Bekende vrucht
14 Wild zwijn
15 Inwoner van België
16 Mopperig
17 Tegenovergestelde van los
18 Eetgerei
19 Zure vloeistof
20 Kledingstuk voor vrouwen
21 Zitmeubel
22 Wagen
23 Plezier
24 Gevuld
25 Vrucht van de eik
26 Zonder kleur
27 Dief
28 Kip
29 Schrijfgerei

Kruiswoordpuzzel

HORIZONTAAL:

1 Uitroep van meewarigheid
4 Geluid van een koe
7 Meisjesnaam
8 Lokspijs
9 Volgorde; rij van getallen
12 Doctor (afk.)
13 Jongensnaam
14 Koeien, geiten, schapen
15 Tweede muzieknoot
16 Voorzetsel
19 Vrees
21 Andere naam voor iep
23 De vrouw van Adam
25 Hoofd van een dier
26 Snel

VERTICAAL:

1 Grootmoeder
2 Civiel ingenieur (afk.)
3 Tegenovergestelde van zacht
4 Buitenste deel van een boom
5 Onder andere (afk.)
6 Andere naam voor ratelpopulier
10 Door erfenis verkrijgen
11 Rijtuig
15 Groot onheil
17 Iemand, die eet
18 Voetbekleding
20 Grappig en intelligent dier
22 Lager onderwijs (afk.)
24 Vader (afk.)

Ziekenhoekje

Deze week vragen wij post voor:

Harrie van Oijen (16), Margrietpaviljoen, Sanatorium Dekkerswald in Groesbeek. (Harrie spaart ook foto's van filmsterren.)

Thijs Groesen, St. Jozef Paviljoen, Kamer 123, Sanatorium Berg en Bosch in Bilthoven.

Jan ter Wijlen, Bosch en Heide, Schapendrift 81, Blaricum, post Laren.

Namens Harrie, Thijs en Jan hartelijk dank voor alle post. Intussen nog dit verzoekje: willen alle zieken, die om post vragen, ook hun leeftijd opgeven?

De gouden kraag

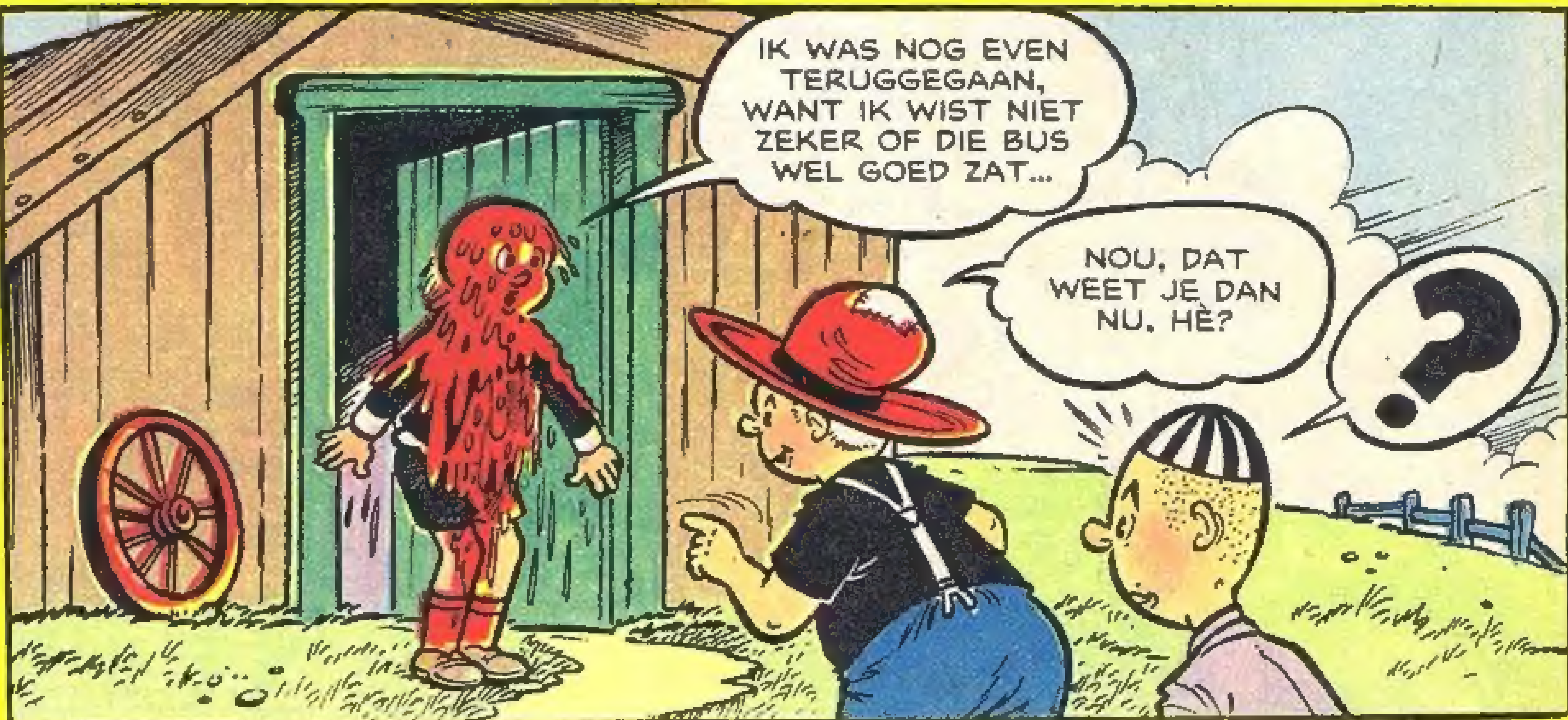

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct. per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 35, Antwerpen. Prijs: 5 frank.